

De Moeial

DECEMBER-JANUARI 2008-09 AFGIFTEKANTOOR 1050 BRUSSEL 5

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

IN DIT NUMMER:

ESPLANADE DOORGELICHT, FOTOREPOTAGE MET DE SANS-PAPIERS, FRANK STACK, JAMES BOND, INBURGERING ALS SCHAAMLAP VOOR RACISME, KAYNE WEST OP DE ROOSTER (review), OUT OF CONTROL, HOROSCOPEN EN VEEEEEEEL MEER....

V.U. : DANIËL VAN DER MEER

**NIEUWE LAY-OUT
EXTRA DIK KERST
NUMMER**

De VUB, redelijk veilig

Er waart een spook door de Campus van Etterbeek. Een spook genaamd angst. Na een ietwat brutale overal op een VUB-student verscheen er een artikel in een Vlaamse sensatiekrant dat bol stond van de gebruikelijke vooroordelen met betrekking tot Brussel. Later die week sprong ook de stadsradio *fmbrussel* op de kar van de mediahete. Bij het vraag-en-antwoordspel van de presentator liet hij zich het volgende ontvallen: "ja, ik ga daar naar de VUB... om goedkoop te fotokopiëren" en "er hangt toch een ongezellig sfeertje op die VUB en er is daar toch niets te doen in die buurt". Eigenaardig, want de stadsradio is gevestigd, slechts op een kwartier stappen van de VUB, in het Flagheygebouw. Waarschijnlijk moet deze radiopresentator ook door middel van een politie-escorte gebracht worden tot aan het Crazy Copy center. Zoals het de goede Vlaming betaamt, kroop ook de verontruste ouder in zijn pen. Tijdens de inschrijvingen had niemand hen gewaarschuwd. Misschien moet de

dienst inschrijvingen bij de volgende infodagen alle mogelijke doemscenario's afficheren. Een paar mogelijkheden zijn: "Kom naar de VUB want misschien wordt U levend verbrand door leden van het Front National" of, mijn persoonlijke favoriet (liefst in sigarettenpaksticker-formaat): "De VUB kan de dood veroorzaken".

Alle gekheid even terzijde gelaten, de keuze voor een grootstad als Brussel staat inderdaad garant voor een aantal risico's. Natuurlijk, en hiervoor hoeft men geen Master Wiskunde te bezitten, is de statische kans dat er iets gebeurt in een stad met meer dan 1 miljoen inwoners groter dan in vergelijking met een dorp of een provinciestadje. Maar genoeg over Leuven en Gent. Is het leven in een wereldvreemd dorp dan zoveel aangenamer of bruisender dan in een wereldstad mét diversiteit? Het spijtige van de zaak is dat zelfs binnen deze instelling deze mening enkel voor een minderheid echt opgaat. Zo werd op de studentenraad van 1 december '08 nog een groot betoog gehouden over hoe externen het onveiligheidsgevoel op en rond de campus verhogen. De heer Van Steen, facility manager, legde haarfijn uit hoe met meer evenredig geplaatste lichten en minder externen, de VUB een veiligere omgeving zou worden. Een levendige studentencampus was even erg ver weg. Concreet kwam het erop neer dat men het BSG liever geen toelating gaf om externen nog feestjes te laten organiseren in het weekend, dat men liever de organisatoren verplicht strikte controles uit te voeren op studentenkaarten bij TD's en dat de feestzaal zelf een pak vroeger moet worden dichtgegooid. Het BSG pruttelde wat tegen. Een vroeger sluitingsuur leek onredelijk, maar goed, de zogenaamde externen waren ze ook liever kwijt dan rijk.

Het resultaat? Iedereen die liever zijn weekend doorbrengt op en rond de campus krijgt er nu een levenloze oase bij. Gratis, voor niets. Cadeau. Het plotse onveiligheidsgevoel heeft er in feite voor gezorgd dat er bruusk nieuwe maatregelen worden genomen die als gevolg van haastig paniekvoetbal veel te defensief overkomen. Dit alles lijkt in schril contrast te staan met de al geleverde inspanningen van rector De Knop om zijn campus levendig en vrijdenkend te houden. Echter, geen gemaar. De facility manager beweert trouwens dat de geschiedenis hem gelijk gaf, geeft en zal blijven geven. Prompt werd *Het Nieuwsblad* (alweer) aangehaald. Naar aanleiding van het Virginia Tech. -incident (waar een dolgedraaide student een aantal van zijn medestudenten neerknalde) schreef deze 'kwaliteitskrant' dat zoiets in België niet kon gebeuren, tenzij met messen. Vuurwapens zijn hier heel moeilijk verkrijgbaar, maar messen, dat is een heel ander verhaal. Messen worden immers niet altijd aanzien als mogelijke wapens. En kijk, in het voorval tijdens het weekend van 28 november speelden messen een niet onbelangrijke rol. De gedachtegang dat VUB-studenten, op een levendige campus waarin iedereen zich min of meer thuis voelt, redelijke mensen kunnen zijn heb ik niemand horen maken. Spijtig voor een universiteit die prat gaat op de leuze "Redelijk Eigenzinnig". Zo ziet u maar, eigenzinnige plotwendingen hebben soms rare gevolgen, maar laten we nu voortaan eerst een pleidooi houden om ook redelijk te zijn.

Piet Van de Velde, Hoofredacteur

<< de bezetting van de campus - p.3

p.6 - Esplanade op de rooster >>

<< The Maltese Connection - p.8

p.7 - over migratie & racismisme >>

En verder ook nog: Frank Stack, James Bond zuigt, Out of Control, Kanye West, Kenethbos is boos, De Gentleman is een sluw dier, Debuut van een simpel mens, Aller Retour met Ucos, lezersbrieven en horoscopen...

“SANS-PAPIERS”

op de VUB,
de bezetting van de Campus

Op woensdag 3 december landde een honderdtal “sans-papiers” op de Campus van Etterbeek. Na kort overleg met rector Paul De Knop, wees hij ze twee tijdelijke verblijfplaatsen toe. Een huis van de VUB op de Triomflaan en de parkeergarage onder het gebouw K.

De proloog: LVSV-debatten, kerken & de ULB

De eerste keer dat de sans-papiers van zich lieten horen was tijdens het openingsdebat van het LVSV, begin dit academiejaar. Actievoerders van de ULB en van het CAS (actie- en steun comité voor de sans-papiers) blokkeerden het debat in een poging om de Vlaamse studenten te sensibiliseren. Een tweede doel was om minister Turtelboom (een van de genodigden op het debat) onder druk te zetten om werk te maken van het migratiebeleid.

Het hele debat viel in het water. Dit leidde tot verhitte reacties langs de kant van het LVSV. Leden van het LVSV waren niet opgezet met de massale opkomst van de actievoerders. Zo ontstond er een hevige trek -en duwpartij. Even later leek de situatie gestabiliseerd totdat de security kwam opdagen. Hierdoor flakerden de gemoederen opnieuw op. Uiteindelijk blies het LVSV, op vraag van moderator Yves Desmet (De Morgen), het debat af.

Dit zijn lang niet de eerste acties van de sans-papiers en hun sympathisanten. Zo hebben ze al eerdere kranen, bouwerven en kerken bezet. Uiteindelijk raakte de hele beweging min of meer georganiseerd door de inspanningen van een aantal ULB studenten. Deze studenten zijn trouwens ook verantwoordelijk voor de oprichting van het UDEP (Union de défense des sans-papiers). Een actiegroep die zich actief inzet voor de rechten van de sans-papiers. Deze beweging verzorgde en begeleidde de sans-papiers bijvoorbeeld toen deze in hongerstaking gingen, eerder dit jaar. Toen de sans-papiers echter de sporthal van de ULB bezetten raakte het geduld van de rector van de ULB op. In het rectoraat van onze Franstalige zusteruniversiteit werd naarstig gezocht naar mogelijke oplossingen inclusief concrete juridische stappen. Dit was echter buiten het UDEP gerekend. Door ook

de VUB in hun acties te betrekken, verzekerden ze het voortbestaan van de hele beweging.

De overname van de VUB

Wie zou denken dat de acties van UDEP een impulsief karakter hebben heeft het mis. Er waren al eerder informatieve gesprekken met Vrij Onderzoek om ook op de VUB een actiecel op te richten. Deze cel zou studenten mobiliseren en engageren rond de hele problematiek. Er was enkel een logistiek probleem, het lokaal van Vrij Onderzoek bleek snel te klein om beide organisaties (zowel VO als UDEP) volwaardig te ondersteunen in hun werking.

Een kleine twee weken voor de inval deed zich een ander merkwaardig feit voor. De krakers van het squad op de Triomflaan 64 kregen het bericht dat ze het pand zo snel mogelijk dienden te verlaten. Het pand was onbewoonbaar verklaard en er werd bedreigd met politie-inval, maar, mogelijk om scenario's zoals in Leuven te vermijden, kregen de krakers echter rustig de tijd om alles te verhuizen. Tot de landing op de VUB. Toen moest alles ineens erg snel gaan.

De bezetting van de campus was na een paar uurtjes al geslaagd. Rector De Knop besloot de sans-papiers onder te brengen in de parkeergarage onder gebouw K en, u raadt het nooit, op de Triomflaan 64. Karolien Merchers, de woordvoerder van de VUB, meldde het volgende: “Wij bieden logistieke steun aan de sans-papiers. Wij hebben positief geantwoord op de vraag om hen op te vangen omwille van ethische en sociale redenen en om te tonen dat we openstaan voor de wereld”. Toch wordt er telkens opnieuw op gewezen dat dit maar een tijdelijke oplossing is.

Er volgde kritiek uit rechtse hoek dat het dit alles een verborgen linkse agenda was die uitgevoerd werd. Dit kan natuurlijk genuanceerd

Op 8 december betoogden de sans-papiers voor de burelen van de Open-VLD

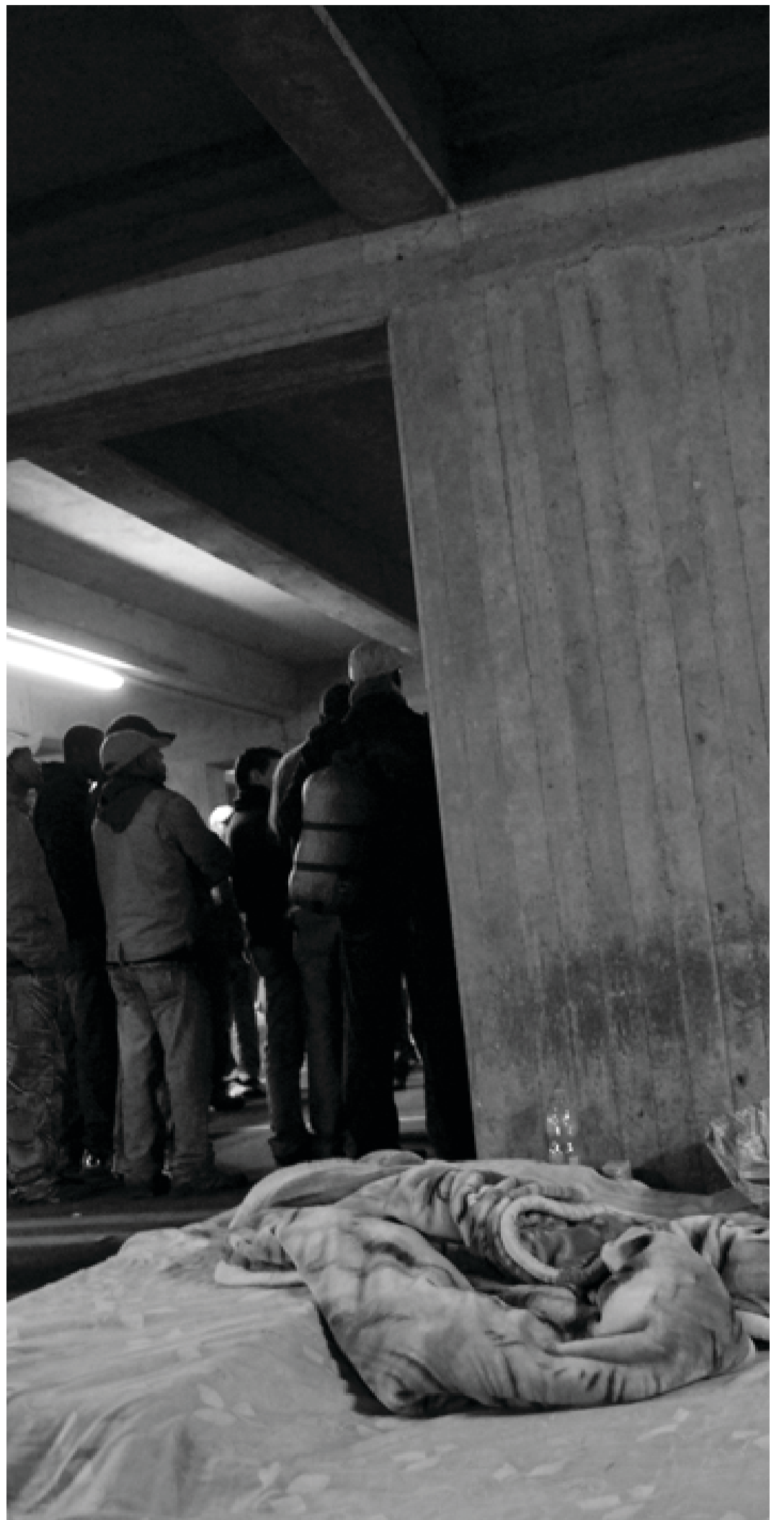

worden omdat de vrijgestelde ruimtes enkel in het minimum voorzien. Er was zelfs ongerustheid ontstaan over de aangekondigde koude nacht, met mogelijk zelfs wat sneeuw. Hierdoor verhuisde heel het gezelschap terug naar de sporthal van de ULB. Om de dag erop weer terug te reizen naar de VUB (4 december).

Het politieke spelletje

Het UDEP probeert door deze "bezetting" een bewustwording te creëren bij de Vlaamse Brusselaars omtrent de penibele situatie waarin de sans-papiers verkeren. Ze eisen een omzendbrief van minister Turtelboom en wensen dat er na onderhandelingen met de Open VLD eindelijk werk zal worden gemaakt van het regeerakkoord. Indien deze eisen niet worden ingewilligd, dreigen ze de actie nog verder uit te breiden, zelfs naar andere steden. Het meest waarschijnlijke is dat Leuven of Gent binnenkort volgen.

De wijze waarop de manifestanten actie voeren is ook vaak een punt van discussie. Tijdens een door Vrij Onderzoek gestart debat kwam het tot een definitieve breuk tussen de voorstanders van de open debat cultuur en de voorstanders van directe acties. Die laatste vinden dat de postmoderne open debat cultuur enkel vrijheid geeft tot het vakkundig onderuit leren halen van elkaars argumenten om deze tot logica te kunnen herleiden. Een gewraakte techniek die als gevolg heeft dat uiteindelijk niemand honderd procent gelijk kan hebben en er onmogelijk duurzame oplossingen gevonden kunnen worden.

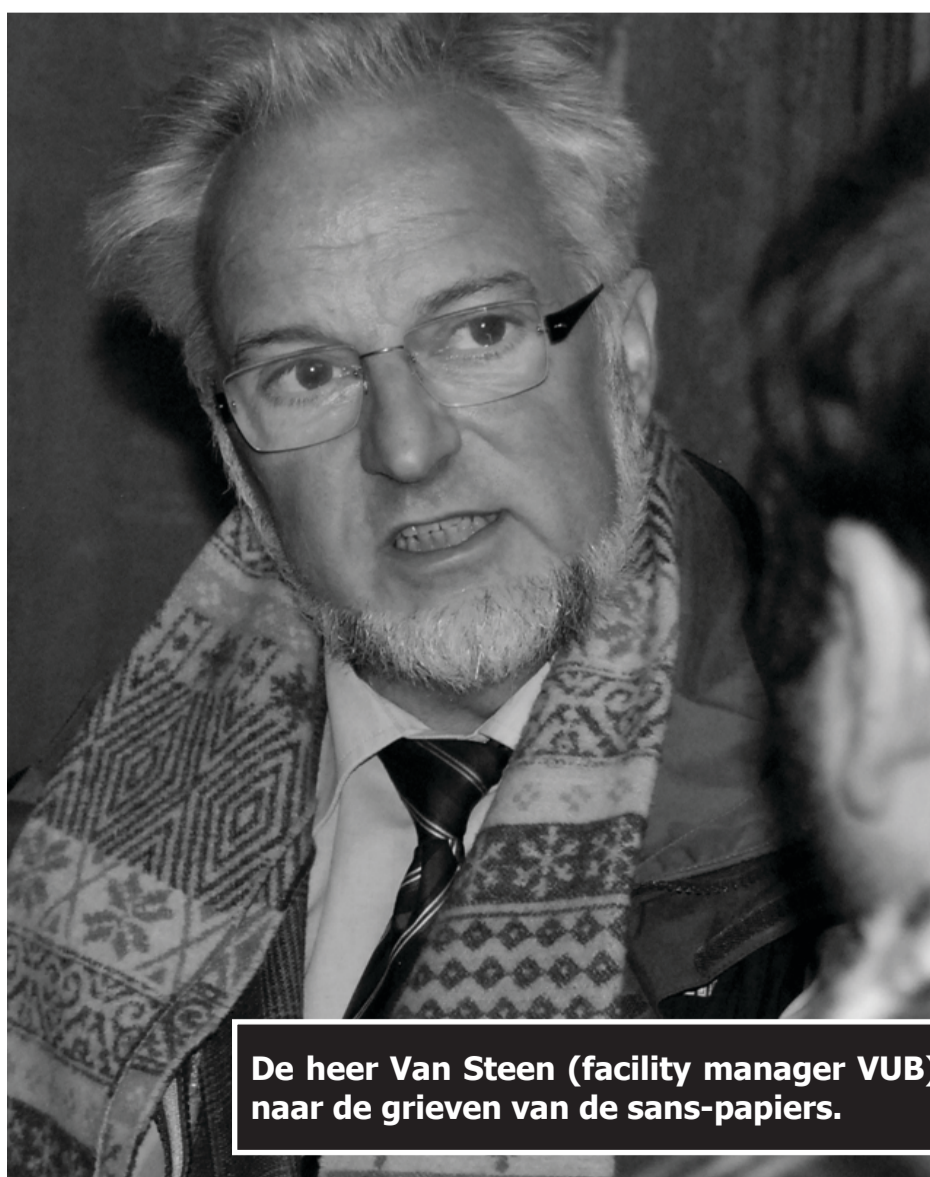
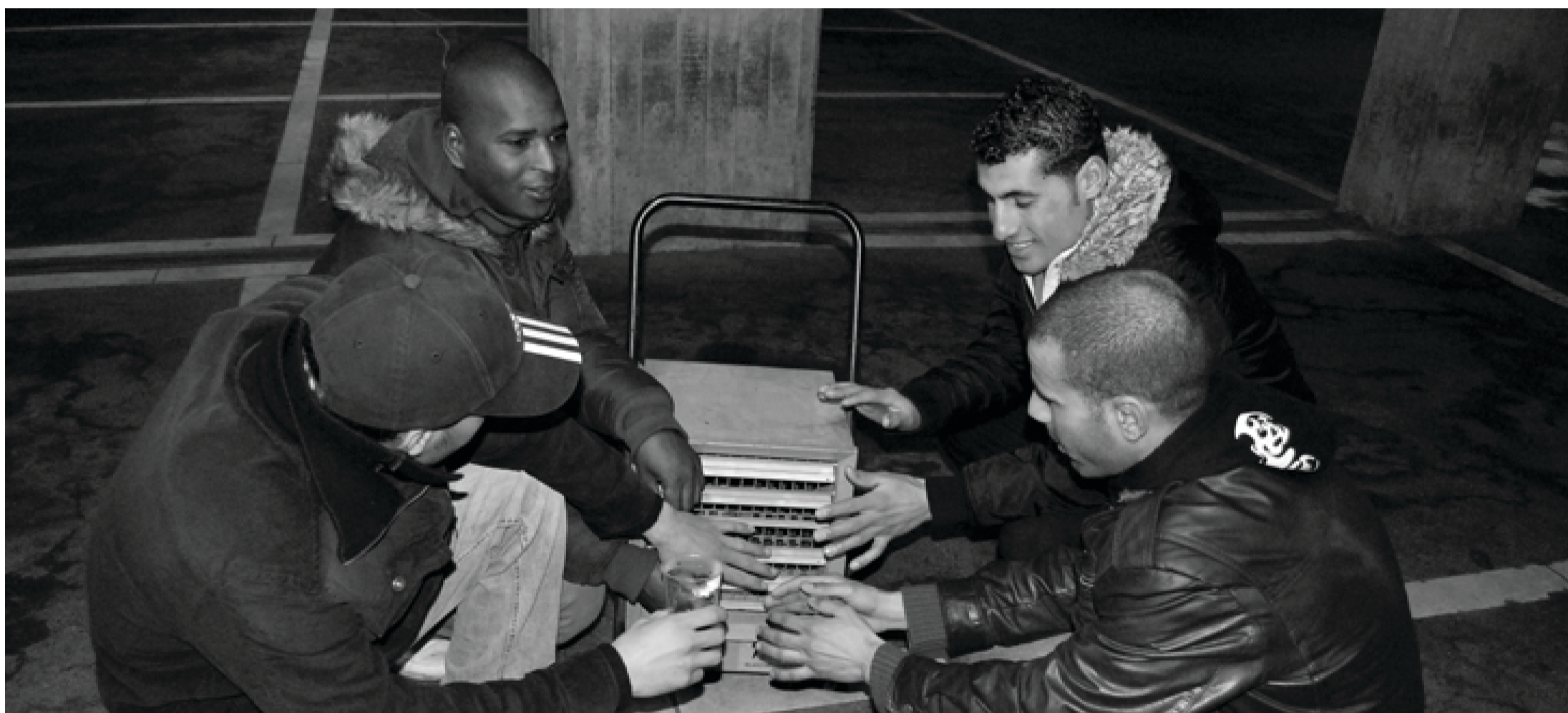

Zeker niet voor mensen in de samenleving die niet in staat zijn om zichzelf in dergelijke logische spelletjes strijdvaardig te verdedigen. De voorstanders van de open debat cultuur pikken echter niet dat er zowel directe als indirecte druk wordt uitgeoefend op het democratisch proces. De vraag of dit proces echter wel zo democratisch is voor mensen in deze situatie is een andere zaak. Zo verduidelijkte Gerardo Cornejo (UDEP) later dat: "De sans-papiers in feite enkel politieke bezettingsacties voeren. Op die manier proberen ze politieke partijen van de meerderheid te interpellieren. Als de politiek het spel van de democratie niet meespeelt, zullen we ons gedwongen voelen om nieuwe, niet-politieke acties te voeren, zoals hongerstakingen".

Uiteindelijk werd er tijdens die vergadering en pas na lange discussie een consensus bereikt. De acties ondernomen door het, toen nog op te richten, actieplatform aan de VUB moeten beletten dat er nog debatten geblokkeerd worden. Eigenlijk is het platform ontstaan op de dag van de terugkomst van de sans-papiers. Het is een amalgaam van verschillende organisaties aan de VUB die een draagvlak willen bieden aan positieve acties voor de sans-papiers, zo hebben ze reeds een informatieve avond aangekondigd.

Echter, hoe men het draait of keert, op het einde van de dag is het De Raad van Bestuur van de VUB die de uiteindelijke beslissingen neemt. Uiteraard zal men rekening houden met de winter die voor de deur staat, maar tegelijk wil de Raad van Bestuur ook voorkomen dat er een permanent vluchtelingkamp ontstaat op de VUB.

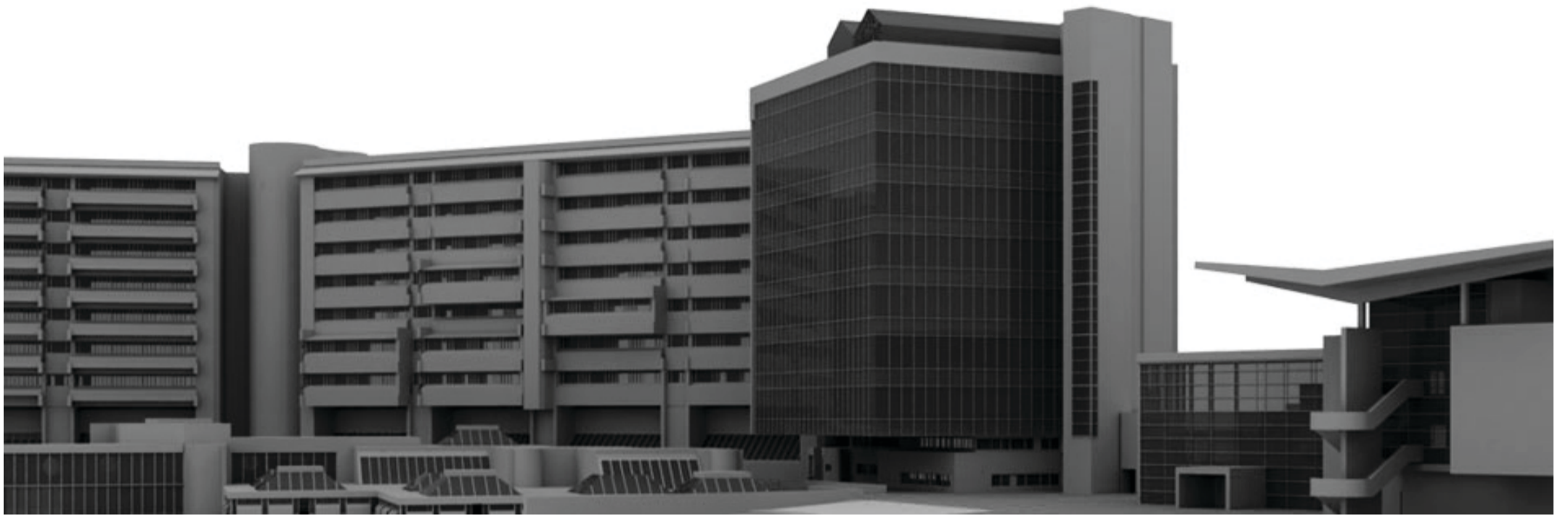
Piet Van de Velde

De heer Van Steen (facility manager VUB)(L), en de studenten (R) luisteren aandachtig naar de grieven van de sans-papiers.

WIE TREKT ER AAN DE STEKKER...??

ESPLANADE PROJECT LOOPT DANIG UIT DE HAND...

ESPLANADE, QUE?!

Vraag aan gelijk welke eerstejaarsstudent of hij ooit al van het esplanade project gehoord heeft, en in het beste geval krijg je een nietszeggende retorische blik als antwoord. Spijtig. Het esplanade project is nochtans hét digitale informatieplatform van de VUB, opgericht voor en door studenten. Zelf omschrijven de creatievelingen achter het project hun geesteskind (esplanade.vub.ac.be) als dé ontmoetingsplaats voor de vrijdenkende student. Het is dé site waar schachten (doorgaans gedesoriënteerde eerstejaarsstudenten) aan de hand van erg handige driedimensionale modellen, hun weg kunnen (terug)vinden naar de lokalen van hun favoriete studentenvereniging. Het is tevens ook de site waar schachtentemmers een handige EHBO-gids (Eerste Hulp Bij Organiseren) kunnen raadplegen. Aan de hand van boeiende diepte interviews kunnen niet-schachten er tegelijk wat leren over de vele mysterieuze studentenkringen die de VUB rijk is. Eigenlijk is dit de site die je toelaat om, aan de hand van een allesomvattende evenementenkalender, een avondje uit adequaat te plannen (al dan niet behulp met de eerder vermelde 3D modellen... U weet waarschijnlijk wel wat alcohol met het waarnemingsvermogen van eerstejaarsstudenten doet). Vergeet ook niet dat de esplanade site de VUB op Google Earth zal zetten (3D modellen... weet u wel). Echter, ook de serieuze student wordt niet over het hoofd gezien. Op de esplanade fora kan je immers verder discussiëren met de genodigden van het laatste politiek of ander debat dat je vol interesse bijwoonde. Zelfs de luie student kan op de esplanade site terecht. Hij kan er bijvoorbeeld de geschiedenis van het vrijzinnig humanistisch project copy-pasten. Kortom... dé esplanade site is hét zwart gat waarrond het sociale, culturele en intellectueel leven op de VUB revolteert.

In het begin van het academiejaar werd dit project met veel poeha aangekondigd (het haalde zelfs het nationale nieuws) maar vandaag moet men jammer genoeg vaststellen dat het hele ding niet meer is dan een lege doos. Wie zich afvraagt waarom het misliep met de promotie van dit megalomane project wordt vriendelijk verwezen naar de klachtendienst van Taxipost. Tussen de nieuwsberichten op de esplanade site lezen we immers dat het promotiemateriaal zoek raakte als gevolg van geklungel bij Taxipost. Automatisch stelt men zich de vraag over wat voor promotiemateriaal het hier gaat (vuurpijlen, metershoge billboards...) en of dit zo nodig met Taxipost geleverd dient te worden. Negentig procent van alle studentenkringen trekken uitstekend hun plan met de kopieerdiensten van de Paki of van het Crazy Copy Center. Belangrijker dan het zoekgeraakte promotiemateriaal is echter dat de aangekondigde fora bijzonder leeg blijven. Sinds september werden er maar liefst 7 topics geopend met evenveel posts en dit ligt heus niet aan het aantal georganiseerde debatten (dit waren er meer dan 7). Ook de geschiedenis van het vrijzinnig humanistisch project is nergens te bespeuren. De evenementenkalender is een grap en over de EHBO-gids zullen we maar zwijgen. Op de kwaliteit van de interviews met de verschillende studenten-praesissen kunnen we gelukkig niets aanmerken alleen is het spijtig dat slechts een handvol praesissen effectief geïnterviewd werden. Ook met de 3D modellen is niets mis, alleen is het een compleet raadsel waarom niemand er aan dacht om ze ook daadwerkelijk op Google Earth te zetten.

[6]

DE GEBOORTE VAN DE TRAGEDIE

De kritische Moeial lezer vraagt zich natuurlijk af wie verantwoordelijk is voor dit professioneel geklungel en hoeveel dit grapje de VUB-student kost. De geboorte van deze tragedie moet gezocht worden in de hogere regionen van de studentenpolitiek, met name in de studentenraad. In de lente van 2008 slaagde de toenmalige voorzitter (Vincent Ginnis) er in een budget van 6498 euro vrij te maken voor de ontwikkeling van de esplanade site. In een ontwerpnota wordt dit bedrag verantwoord als de kostprijs van vier VUB-studentenjobs van vier en een half werkweken (38u), aan de verloning van 9,5€/uur. Hoeft het iemand te verwonderen dat de heer Ginnis zelf op de loonlijst van het esplanade project opduikt. Maar ook de namen van Pieter Bonte (huidige voorzitter) en Daniël Van der Meer (oud coördinator van de Moeial, sorry Daniël) komen op de loonlijst voor. Met het vierde uurloon werden de kosten van de ontwikkeling van de site en de ontwikkeling van de 3D-modellen gedekt. Op zich is er niets mis met het feit dat het engagement van de voorzitter zich ook doorzet tijdens de vakantieperiode, alleen is het merkwaardig dat de vakantiejobs reeds verdeeld waren vooraleer het project effectief goedgekeurd werd. Uiteraard gaan we er van uit dat de heer Bonte en de heer Ginnis ten alle tijden ter goede trouw handelden, alleen is het bewijsmateriaal dat in hun voordeel spreekt bijzonder schaars. Vier maanden nadat de site on-line ging, zijn er nog steeds geen statuten (tenzij een kleuroefening in Word gedefinieerd kan worden als statuten) en werd er nog altijd geen volledig financieel verslag aan de studentenraad voorgelegd. Ook is het onduidelijk hoe de studentraad dit hele project in de toekomst kan evalueren...

De Redactie van De Moeial trekt alvast zijn preliminaire conclusies.

OP GOOGLE EARTH ZIET GEBOUW "M" (en de hele campus eigenlijk) ER NOG ALTIJD AKELIG PLAT UIT

MIGRATIE...

Inburgering als schaamlapje voor racisme

Als we naar het discours luisteren van verschillende extreem-rechtse partijen in Europa, zouden wij bang moeten zijn voor de vreemdelingen die onze maatschappij onveilig maken. Onze normen en waarden, die doorheen de eeuwen zijn gegroeid en samen hangen met een (deel van een) natie, en een sterk nationaal gevoel, worden als het ware bedreigd. Nu zijn we niet meer bang van keppeltjes, maar van hoofddoeken; benieuwd waar we morgen bang voor zullen zijn. En alsof er niets aan de hand is, zien we nieuwkomers plots zo graag als ze zich "inburgeren". Rationeel gezien is racisme absurd. Mensen zijn bang van alles wat anders is. Zoveel is duidelijk.

Der basis von der basis ist potsegrond!

Het niet kunnen of willen aanvaarden van anderen is van alle tijden. Sommige volkeren zat het gewoon echt niet mee in de geschiedenis. Zigeuners en Joden worden sinds mensenheugenis het leven zuur gemaakt. Roma bezaten zelden veel, terwijl verschillende Joodse gemeenschappen massa's geld en macht wisten te vergaren. In het Romeinse rijk werden Christenen vervolgd, maar toen minderheid plots meerderheid moest worden, werden de Christenen de vervolgers. (Een beetje zoals in België, waar de macht van taalgroep wisselde. Een van de taalgroepen dacht, in volle taalstrijd, nog steeds de underdog te zijn, en vocht tegen een denkbeeldige onderdrukking – tot de dag van vandaag. Dolkomisch.)

Roma, Joden, Christenen, ze kwamen wel allemaal ergens vandaan, maar waar ze aankwamen had men ze niet graag. Verder op de tijdlijn moet men ook kijken naar minder opvallende migraties. Het Parijs van de Nieuwe Tijd kende een turbulente immigratiegeschiedenis. Dezelfde clichés die nu bestaan over Maghrebijnen, bestonden toen over: Savoyarden, Bretoenen, Auvergnats. "Niet te vertrouwen! Crimineel!" Zo klonk het destijds. Brussel kende een gelijkaardig verhaal, waar de ergste racaille uit de Vlaanders of Limburg kwam. (Massa)migratie lijkt op een korte tijd dramatisch voor beide partijen, op langere termijn minder, gezien er nu geen gesegregeerde wijken bestaan voor zij die uit alle uithoeken van het land afkomstig waren.

In ditzelfde luik moet men ook kijken naar toekomstige migraties. Massamigraties stoppen is onmogelijk, maar de ergste schade beperken lijkt wel binnen het haalbare. Gebieden die onstabiel zijn, zullen in de toekomst, als ze dat nog niet doen, miljoenen mensen leveren; naar buurlanden, naar Europa, naar Amerika. De explosieve situatie in verschillende Afrikaanse streken illustreert dit perfect. Ook economisch wanbeleid van regeringen kan een maatschappij van de dag op de nacht veel gevoeliger maken. In Zuid-Amerika hebben een pak landen dit lot ondergaan. Onder de ongelukkigen waren onder andere Peru, Ecuador en Bolivia. Niet alleen om deze twee redenen ontstaan er massamigraties, een laatste factor die meespeelt is "cultuur" en meer bepaald religie. Bepaalde bevolkingsgroepen zullen in dit aspect extra aandacht nodig hebben.

Verder van deze klassieke problemen, zal wellicht in de toekomst een nieuwe uitdaging voor verschillende regeringen en volkeren worden gepresenteerd. Kijk wie daar is: de opwarming van de aarde! Verschillende eilandengroepjes in de Stille Oceaan proberen hun toekomst veilig te stellen, door, indien hun laaggelegen

eilanden overstroomd worden, een soort van contract te tekenen met de regeringen van Nieuw-Zeeland of Australië. Hoe zullen de verschillende bevolkingsgroepen reageren op deze verplichte migratie?

Uw Zuid-Amerika-watcher: altijd paraat!

Geen nood, ik kom tot de kern van mijn artikel, elk van deze gemigreerde groepen moest het verdragen, racisme. U weet het – of u weet het niet – maar er zijn verschillende immigratiegolven van Latijns-Amerikanen over Europa heen gespoeld. Op uitzondering van de ex-Oostbloklanden na zitten zij zowat overal. De meeste gingen naar Spanje: warm, Spaanstalig, werkgelegenheid en oud-kolonisator; ideaal. Alle Latijns-Amerikaanse nationaliteiten zijn er vertegenwoordigd. In de metro, obers en oberessen, verkopers en verkoopsters, oppassers, babysits, bejaardenverzorgers. Je kunt er niet naast kijken.

Door met enkelen te praten, kwam ik te weten dat er ook in Spanje veel racisme heerst. De een klaagde over de blikken op straat, de ander op het werk. De clichés

wonende te Antwerpen, na tientallen jaren zijn dialect weet te behouden, zij het verzwakt. Zuid-Amerikanen lispelen soms beter dan de correctste Madrilenen, en dit maar na een jaar of twee! Dit zal mede door hun wil om zich aan te passen komen en juist door hun grote aanpassingsvermogen. Racisme om taal lijkt uitgesloten – applaus voor al diegenen die zeggen dat "Walen" gemiddeld minder Nederlands spreken.

Het overgrote deel van de Latino-nieuwkomers is zuiver Rooms-Katholiek. Net zoals koningen dit wilden, zoals Conquistadores dit oplegden en mensen dit in hun keel geramd kregen. Geen verschil in godsdienst, in tegenstelling tot vele nieuwkomers in België. Dit zeg ik uiteraard zonder ook maar iets tegen het behoud van godsdienst te hebben bij nieuwe Belgen.

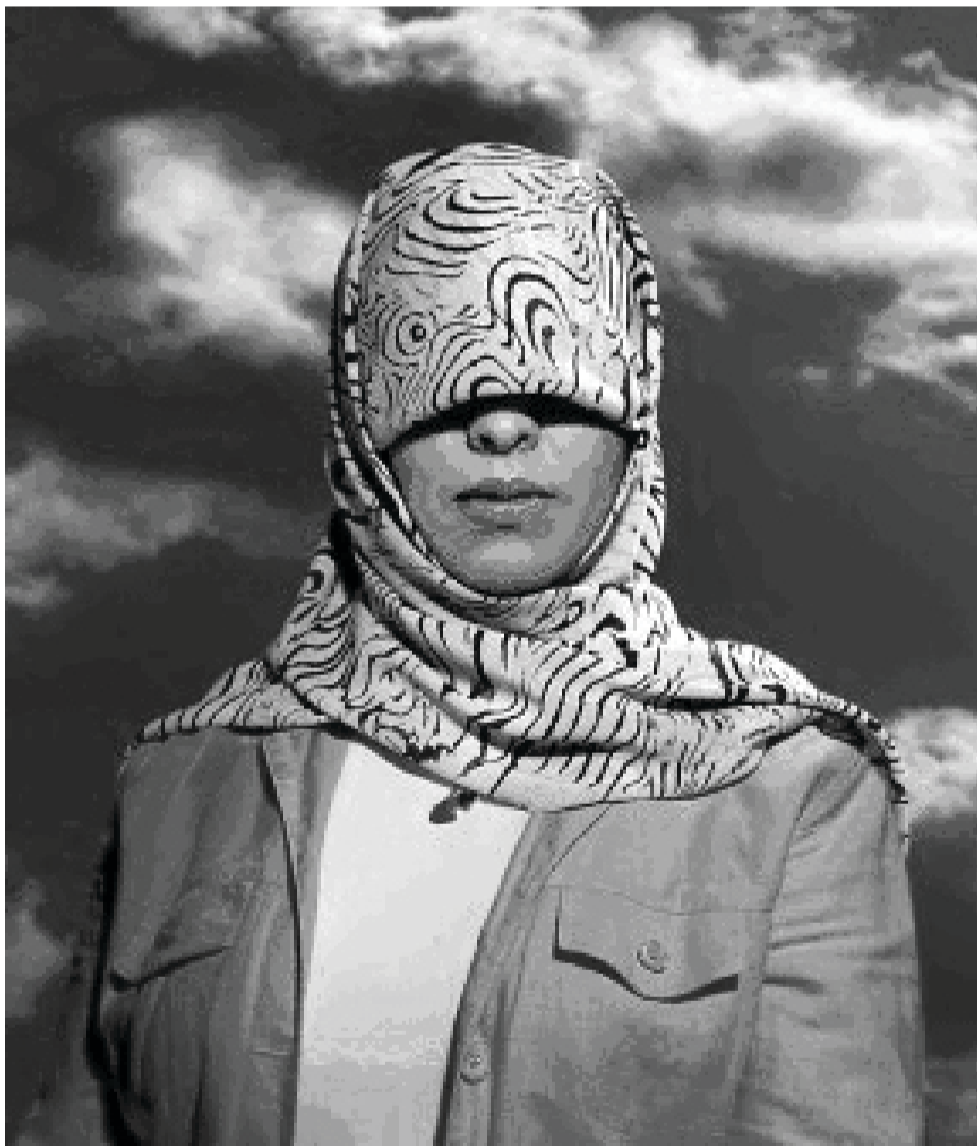
Zonder te willen definiëren wat cultuur is, zijn deze twee, cruciale elementen die cultuur (onder andere) definiëren, vervuld. Wat overblijft zijn waarden en normen. Ja, Latijns-Amerikanen zijn verschillend van Spanjaarden, het zou anders maar erg zijn, net alsof er geen oceaan bestaan zou hebben. De houding tegenover bepaalde zaken, gedragingen, eten, muziek. Hoewel ook opgemerkt moet worden dat ook die Spaanse invloeden hebben, door een parallelle en kruisende geschiedenis. Blijkbaar verschillend genoeg om een muur van onwetendheid te metselen. Men kan duidelijk spreken van economische integratie, weinig

van hen leven op uitkeringen en gedeeltelijke sociale integratie, Latino's kennen Latino's, maar zijn niet onbenaderbaar voor locals. Spanjaarden, zonder te willen veralgemenen uiteraard, hebben vanuit dit standpunt gezien minder reden om een racistische houding tegenover Latijns-Amerikanen aan te nemen. In België is er vaak een verschil in cultuur, soms in taal. Dat wil nog steeds niet zeggen dat we hier in België goed bezig zijn, integendeel. Culturen overbruggen is nooit evident.

Na al deze verschillen komt er nog bij dat de gemiddelde migrant mestizo is, een blanke met indiaanse trekken of een indiaan met blanke trekken. Zelfs dit is relatief, maar in het straatbeeld vallen zij erg op. Een laatste element dat in acht genomen moet worden, is criminaliteit, zeker bij de jongeren. Waar is dat de Latijns-Amerikanen in Spanje vaak uit de onderste sociale klassen komen, het zijn zij die net genoeg geld hebben om naar hier te kunnen komen. Door de omstandigheden waarin ze hier belanden zit het gros ook in de onderste sociale klassen in Spanje. Het merendeel van hen zijn gewoon hardwerkende mensen.

De kristallen bol van de Moeder van de Duivel

In een bescheiden poging om een voorspelling te maken over wat er in de toekomst van Spanje en haar Latijns-Amerikaanse migranten zal gebeuren, zal ik kort zijn. Een klein deel keert terug. Van de blijvers zullen de kinderen ook echt "Spanjaard" zijn, dit door het relatief grote aanpassingsvermogen van Latino's in het algemeen. De jongere generaties Peruanen, Colombianen en Ecuadoranen in Brussel worden zeer vaak in het Frans of zelfs Nederlands opgevoed. Door de ñeque, de ambitie en de wil om iets te verwezenlijken, zullen enkelen op belangrijke posities

klonken als weleer, voor de verandering uit Spaanse monden. Het zijn dezelfde klachten, ook daar nemen de buitenlanders de (vuilste) jobs van de Spanjaarden "af", niet te vertrouwen. Waarschijnlijk staat hier niemand meer bij stil, migranten zijn "maar" migranten. Een klein deel (lees: de jongeren) geeft een slechte naam aan de hele groep, ook dat zegt men. Het is uiteindelijk normaal dat mensen bang zijn voor wat zij niet kennen. Maar de vraag blijft toch hangen: waarom? Even voor de neus weg: in Latijns-Amerika is het racisme minstens even erg tussen de verschillende bevolkingsgroepen. Van koffie, over koffie verkeerd tot melk.

Voor de hand liggen twee elementen: taal en religie. Hoewel men niet exact dezelfde taal spreekt – vergelijkbaar met het verschil tussen een Hollandse tongval en een Vlaamse. Het verschil ligt er wel in dat een cliché-Hollander,

MEER WETEN OVER DE
SANS-PAPIERS EN HOE
OOK JIJ KAN HELPEN?

CONTACTEER
TIM POELMAN
(tim.poelman@vub.
ac.be)

<< VERVOLG P5

in cultuur, wetenschap en politiek weten op te klimmen; net zoals in de VS. Anderen in de middenklasse. Grote delen van hen zullen een gemarginaliseerde groep blijven. Zoals bepaalde Irish-Americans, die na zo vele generaties nog steeds in hun buurten wonen en gevangen blijven binnen een bepaalde sociale ordening.

Er is wel een bijkomstig probleem; de nieuwe immigranten zullen dit proces echter wel vertragen, dit tot er geen prangende reden meer bestaat voor veel Latijns-Amerikanen om hun continent te verlaten. Zij zullen blijven samenhooken in mentaal afgebakende wijken. Deze opmerkingen steunen wel op een middellangetermijn visie (in een geschiedkundige context zou men zelfs kunnen spreken van een kortetermijn evolutie), en daar heeft de gemiddelde Spanjaard die overlast heeft van hangjongeren, absoluut geen boodschap aan.

Als er in België geklaagd wordt, van gematigde politieke stromingen tot het Vlaams Belang, over het feit dat nieuwelingen hier niets te zoeken hebben als zij zich niet inburgeren, lijkt dit een redelijke eis. Alles hangt natuurlijk af van wat men onder inburgering verstaat. Taal zal voor iedereen een vereiste zijn, hoewel een Amerikaanse diplomaat aan een van de vele Brusselse instellingen iets minder hard zijn best moet doen dan mensen in armere buurten. Volgens anderen houdt inburgering ook in dat men toch ietwat afstand neemt van zijn of haar godsdienst en cultuur. "Kijk: hij eet geen noedels, maar boterhammekens met kaas 's middags. Die doet echt zijn best!" Het voorbeeld van Spanje kan illustreren dat het daar niet echt om gaat, waar men qua cultuurverschil en inburgering een heel ander patroon heeft dan de migranten hier in België.

Migratie is geen oplossing, maar blijkbaar wel noodzakelijk. Als de westerse landen niet actief meehelpen in de zaken die ze zouden kunnen veranderen – ik zeg niet dat zij het armoedeprobleem moeten oplossen – zullen zij met de gevolgen zitten. Zolang men economische en grootmachten politiek belangrijker acht dan een sociale politiek zal men hier bootjes en asielcentra mogen verwachten. Anders zullen er steeds weer nieuwe groepen aankomen en die zullen voor wrijvingen zorgen met de lokale bevolking. Elke plek heeft haar eigen voorgeschiedenis (en lokale filosofie: melting pot of salad bowl?), net zoals elke immigratiegolf. Het samenkomen van deze verschillende factoren maakt hoe mensen zullen reageren op de nieuwkomers. Mensen lijken op het eerste zicht een gesloten houding tegenover deze nieuwkomers te hebben, mensen denken vaak vanuit de buik. Mensen kijken liever naar verschillen dan naar gelijkenissen. En wat zou de wereld toch mooi zijn als dit andersom was.

Jeroen Derkinderen

POETRY ON PAGE 8

EEN BEETJE OP REIS

Af en toe ben ik een beetje weg,
dan ga ik een beetje op reis.
Ik vond mijn ticket in een fles,
aangespoeld vanuit het paradijs.

Het is best wel een aardig land
waar iedereen niemand kent
Men strooit er in je ogen zand
maar toeristen zijn er verwend.

Verlaten zigzag straten
onder een purperen hemel.
De nationale sport is er verdwalen
op tonen muziek gewemel.

Alles is er enorm wazig
want er hangt een dikke mist.
En dat is absoluut niet verbazig
gezien het in een diep dal gelegen is.

Maar verblijf er niet te lang.
Want haar mist is uitermate giftig.
Anders wordt je als zijn bevolking bang
en ongelofelijk triestig.

En als je visum is verstreken,
is het er moeilijk weg geraken.
kleuren beginnen te verbleken
en je gezondheid begint te staken.

**WE WANT YOU 2 WRITE 4 US
REDACTIEVERGADERING
ELKE WOENSDAG, EIGHT PM
TRIOMPHLAAN
62 BOVENSTE BEL**

THE MALTESE CONNECTION

Ervaringen van een Erasmus student (part II)

Na een zestal weken begin ik me waarlijk thuis te voelen in de 'university residence'. Dit gevoel gaat samen met de pijnlijke gewaarwording dat mijn Erasmus slechts één semester duurt, dat de klok tikt en dat ik binnen een tiental weken wederom in mijn geliefde België ben. Desalniettemin is het gevoel dat ik ervaar van een zeer positieve aard. Immers, de ambiance zit er nog steeds dik in, de vriendschappen worden verder geconsolideerd en menigeen beleeft er een geweldige tijd. Het lijkt soms alsof we elkaar al jaren kennen, terwijl we dagelijks nieuwe dingen over elkaar te weten komen.

Op studievak vlot alles netjes. De paperassen zijn eindelijk afgerond, nu is het mogelijk om zich inhoudelijk op de vakken te concentreren. Hoewel de doceremethodiek, vergeleken met België, wel eens durft te variëren, geldt uiteraard ook in Malta de regel 'doceren en examineren', als was hij in steen geschreven. Nochtans, de kennis van een goed deel van de zeven vakken die ik volg wordt geanalyseerd en gequoteerd op basis van omvangrijke taken. De vakken die ik persoonlijk het boeiendst vind, zijn 'European Company Law' en 'Refugee Law and policy issues'. Ik leid hieruit nog maar eens een bevestiging van mijn

zonder verpozen doken bijna allen in het verfrissende water. Na zekere tijd splitste de groep zich op; een deel vervulde de wandeling, de meerderheid keerde terug met de bus, en enkelen (waaronder ik) bleven nog wat langer op het strand om de fabelachtige zonsondergang, die de hemel in een oranje - rode gloed onderdempelde, te aanschouwen en te bewonderen. De dag eindigde met een vredige, rustige avond in de residentie waar er nog gezellig werd nagebabbel.

Op het moment dat ik deze woorden tot u richt, bevind ik mij in het hippe Barcelona. Ik ben op bezoek bij een vriendin, die deze stad als decorum voor haar Erasmus - ervaring koos.

Zij logeert in een centraal gelegen flat, tezamen met enkele andere studenten. Het lijkt wel alsof ik op de filmset van de Erasmus - film bij uitstek, *L'auberge espagnole* – beland ben. Hoewel Barcelona temperatuurgewijs koeler is dan Malta, sfeergewijs is het dat niet. Ook hier ontpoppen zich vriendschappen in een internationale context, ook

voorkeur voor het internationale en Europese recht af. Het bestuderen van onderwerpen vanuit een andere hoek kan dus een bijkomende leidraad zijn in de keuze van specialisatie en werksector.

Op vrijetijdsgebied worden de activiteiten nog meer dan elders bepaald volgens de weersomstandigheden. Op grijze en regenachtige dagen gebeurt er niet veel. Op deze onfortuinlijke dagen wordt er, algemeen gesproken, vlijtig gestudeerd, lustig gelezen of rustig bijeengezeten. Wanneer echter de zon triomfeert in haar strijd met de wolken, en gul haar licht en warmte tot de aarde laat komen, dan kan het plezier niet op.

Men kan als goede toerist met een reisboekje en fototoestel op zak de kleine steden en vissersdorpen verkennen, zoals weleens gedaan wordt, net zoals men kan genieten van de Maltese stranden of het zwembad van de residentie. Andere activiteiten zijn natuurlijk ook mogelijk; daarvan getuige de hike die we recentelijk ondernamen. Het idee was afkomstig van de sympathiekste receptionist van de residentie, die voor één dag graag als gids fungeerde, en omvatte een stevige wandeling langs de kust in het Zuidwestelijke deel van het eiland. Het was een enorm succes; meer dan 120 van de ongeveer 220 studenten uit de residentie meldden zich op het appèl. De receptionist/gids regelde transport tot aan Popeye Village, dat nog als filmset diende voor een film waarvan ik u de naam laat raden. Na het stevig snoeren van de veters, begonnen we aan de wandeling. Eerst een vlak stuk, dat aan de kustzijde eindigt in steile kliffen, ook wel bekend onder de naam 'Dingly Cliffs'. Vervolgens vlakten de kliffen af en betraden we een pad dat hoofdzakelijk uit rotsen bestond, waar we zo goed en zo kwaad mogelijk overheen raakten. De uitzichten waren prachtig; een kleurrijke en zonovergoten afwisseling van groene natuur met grijze rotsen en een helder, lichtblauw water, dat zachtjes tegen de rotsen aanklotste in schitterende baaien. Na een tijdje verder ploegen en zwoegen in de zengende hitte, kwam Golden Bay – het grootste en aangenaamste zandstrand in Malta - in zicht. Met een merkwaardig versneld tempo bereikten we dit goudgele strand, en

hier is de universiteit verschillend, ook hier wil eenieder het beste halen uit één van de meest memorabele perioden van het leven. Het wezenlijke verschil is de manier waarop dit laatste wordt bereikt; deze fabelachtige stad biedt natuurlijk iets meer variatie in activiteiten en evenementen dan het landelijke Malta.

Reeds bij mijn aankomst in de stad besepte ik dat ik het ware stadsleven toch wel miste. Volle straten, historische bezienswaardigheden, winkels, restaurants, bars en clubs in overvloed, en bovendien in een o zo aangename Spaanse context. Om u een idee te geven hoe men een vrije herfstdag in Barcelona kan invullen; ontwakken en rustig brunchen, vervolgens bewonderend door de straten en op de rambla flaneren, dan het Dalí-museum bezoeken, shoppen en iets drinken op een zonnig terras, om vervolgens tapa's te verorberen en een hippe nachtclub te bezoeken.

Qua omgeving en activiteiten verschilt Erasmus van land tot land en van stad tot stad, maar an sich gebeurt overal net hetzelfde. Studenten doen levenservaring op omdat ze hun gebruikelijke sociale context inruilen voor een andere. De internationale omgeving bevordert die ervaring omdat het je leert de dingen vanuit een andere invalshoek te bekijken, het leert je om te gaan met moeilijke situaties en cultuurverschillen, het leert je om zelfstandiger en rijper te worden.

ALLER-RETOUR BXL-LUBUMBASHI ?

10 studenten vertrekken dit academiejaar nog... met UCOS!

De educatieve ngo UCOS organiseert dit academiejaar voor het eerst een reis naar Lubumbashi, bedoeld voor VUB-studenten. Deze tweede grootste stad van Congo, met om en bij de 1,5 miljoen inwoners, zal vanaf februari 2009 gedurende een drietal weken de scène vormen voor iets wat een grootse ervaring belooft te worden. Tien studenten uit diverse disciplines hadden het geluk geselecteerd te worden. Maar waarom nu net naar Congo? Naar een land dat de laatste weken moeiteloos voorpagina's haalt en nauwelijks van het scherm is te branden? En vooral, wat drijft deze studenten?

De eerste vraag is eigenlijk vrij makkelijk te beantwoorden. UCOS wilde een nieuw initiatief op de sporen zetten en botste zo op prof. Jan Gorus, die in het verleden reeds meerdere malen met studenten uit de rechten en de politieke wetenschappen studiereizen ondernam naar deze Katangese stad. Een netwerk van contacten was er dus al. Wat de oorlog betreft is er minder zekerheid: Lubumbashi ligt ongeveer 1200 kilometer verwijderd van het echte conflictgebied en wordt als veilig beschouwd. Ter vergelijking: hoe ver ligt Kosovo van het veilige West-Europa? Natuurlijk blijft het voorzichtigheid gebazen om nu de situatie binnen twee maanden in te schatten.

Deze keuze voor Lubumbashi lijkt dus logisch en verantwoord. Maar wat wekt precies het enthousiasme van de studenten, niet alleen om daarheen te gaan, maar ook om een intensief voorbereidingstraject af te leggen,

extra papierwerk te verwerken, zich te laten vaccineren en lessen te missen? Een korte rondvraag verhelderde een en ander: deze mensen zijn namelijk heel verscheiden, zowel qua opleiding als persoonlijke achtergrond. De een ziet de reis als een eerste kennismaking met ontwikkelingshulp in het Zuiden, vanuit een zekere bezorgdheid voor de minder gegoede medemens. Anderen hebben een deel van hun jeugd doorgebracht in de voormalige Belgische kolonie en willen hun band met wat ooit 'thuis' was bestendigen. Voor nog anderen is het eerder een wetenschappelijke interesse die de doorslag gaf; deze zien het als een uitgelezen kans om met het studieonderwerp fysiek in contact te komen. Evenwel worden quasi alle deelnemers ook gedreven door een drang naar avontuur, het voor even achterlaten van de vertrouwde omgeving en hun nieuwsgierigheid naar een niet voor de hand liggend deel van de wereld te beantwoorden. Misschien is het zelfs een terugkeer naar de 'werkelijkheid'.

Karel Deneckere
Deelnemer en Master student
Communicatiewetenschappen

PRAKTISCH...

Zoals je hierboven kan lezen, organiseert UCOS vanaf dit academiejaar een educatieve studentenreis met bestemming Lubumbashi, Democratische Republiek Congo. Dit project bestaat uit drie fasen.

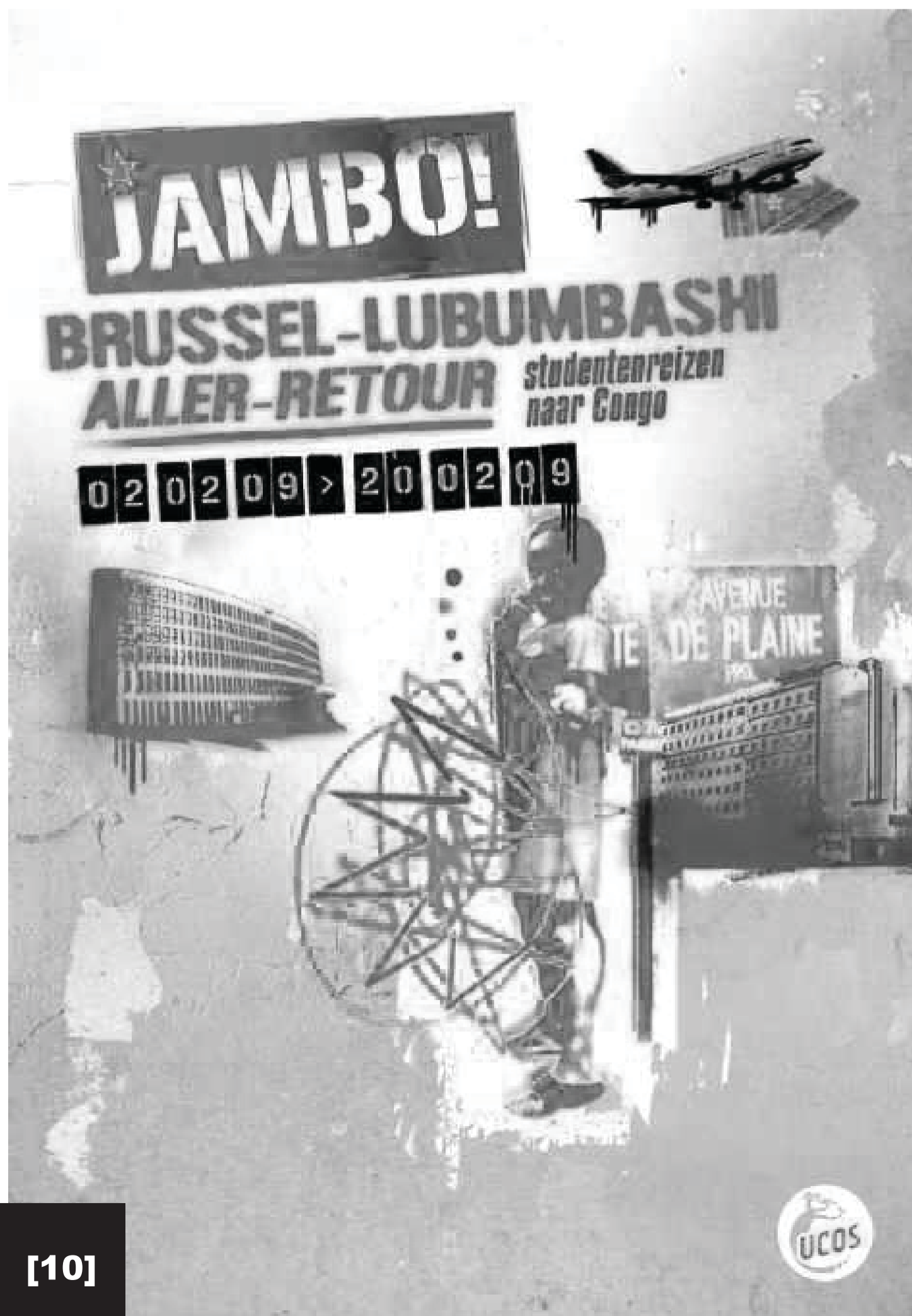
In een eerste fase organiseren we tussen eind oktober en eind december een voorbereidingstraject waarin we de studenten kennis laten maken met het land. Tijdens een aantal samenkomsten gaan we dieper in op de praktische aspecten van de reis. We schetsen ook de historische en sociaal-economische context van Lubumbashi (en bij uitbreiding Congo). Op deze manier proeven we ook van de typische Congolese cultuur en werken rond brede interculturele vaardigheden.

De tweede fase is meteen de reis zelf. Deze zal plaatsvinden van 4 tot 18 februari. Met deze reis willen we de deelnemers de kans geven om de concrete, dagdagelijkse realiteit van een land in het 'Zuiden' te zien, te ruiken, te horen, te voelen, kortom te ervaren met alle mogelijke zintuigen. In Lubumbashi zelf focussen we vooral op de universitaire ontwikkelingssamenwerkingsprojecten en realisaties van verschillende lokale NGO's. Dit alles tegen de achtergrond van de alomtegenwoordige mijnindustrie. We doen dit niet alleen, maar samen met 10 collega-studenten van de UNILU (de universiteit van Lubumbashi). Uiteraard trekken we ook tijd uit om de stad zelf en de bredere omgeving te ontdekken. Het concrete programma spreken we af in onderling overleg, maar het staat nu al vast dat het een interessante en leerrijke ervaring zal worden.

Tenslotte, en dit is meteen de derde fase van dit hele project, organiseren we een nabeschouwing die vooral in het teken staat van enerzijds de individuele en collectieve verwerking van alle indrukken die we hebben opgedaan maar anderzijds ook enkele publieke 'toonmomenten' mogelijk moet maken. Op het programma staan alvast een getuigenissenavond en een aanwezigheid op het afri-festival dat UCOS i.s.m. oa Dienst Cultuur organiseert op 13-05-09.

Kortom: de 10 deelnemers gaan een intensief, maar ongemeen boeiend jaar tegemoet. Onder andere via De Moeial, maar later ook via www.studentzoektwereld.be zal je onze avonturen kunnen blijven volgen.

Meer info over dit project kan je krijgen via guy.capals@ucos.be of 02/649.69.63.

ZONDER TITEL Out of Control 2008.

De Dienst Cultuur van de VUB organiseerde dit jaar voor de achtste keer op rij de tentoonstelling Out of Control in GalerY' en gebouw M (de fameuze Sigaar). Van 13 november tot 12 december konden jonge, pas afgestudeerde studenten van Vlaamse kunsthogescholen de rest van de wereld mee laten genieten van één van hun favoriete werken. Dit initiatief zou als een duwtje in de rug kunnen fungeren voor tot nog toe onbekende artiesten. Over het idee-op-zich kan dus niets dan goeds worden vermeld.

Echter, zonder kunstkenner te zijn, toch even een aantal kritische bemerkingen. De tentoonstelling zelf lag volledig in de lijn van de verwachtingen. Hedendaagse kunst lijkt nog weinig vernieuwend te zijn, terwijl dit doorheen de hele 20e eeuw voorop leek te staan. Toen het dadaïsme aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog haar opgang maakte, hadden de kunstenaars een boodschap voor de toeschouwers. De schijnheilige waarden van de 'beschaafde' wereld werden aangevallen door alles tot kunst te verheffen. Zo was er bijvoorbeeld de Roue de bicyclette, een fietswiel dat omgekeerd op een sokkel werd geplaatst, van Marcel Duchamp. De readymades deden hiermee hun intrede en waren op dat moment maatschappijkritisch. Wanneer men nu echter reeds bestaande voorwerpen als kunst tentoonstelt, is dit niet langer schokkend of origineel. Integendeel: het is conformistisch.

Dit geldt eveneens voor abstracte kunst. Piet Mondriaans geometrische abstracte kunst verlegde grenzen, het was vernieuwend. Wassily Kandinsky en diens aanverwanten probeerden gevoelens uit te drukken door middel van vormen en kleuren. Maar men moet de zaken binnen een bepaalde context plaatsen. Neen: vandaag is dit niet langer innovatief.

Veel kunstwerken bij 'Out of Control' waren in dit opzicht weinig origineel. Sommigen staken zichtbaar weinig tijd in het uitdenken van een creatief stuk. Zelfs over de titel werd niet altijd nagedacht, waardoor velen op dezelfde noot eindigden: zonder titel. Originaliteit op zijn best.

Toch waren er ook enkele werken bij die tot de verbeelding spraken. Subjectiviteit speelt een belangrijke rol in de kunst. De zogenoemde eye of the beholder. Toch mag de kunstenaar zelf ook iets te vertellen hebben: niet alle verantwoordelijkheid moet bij de toeschouwer worden gelegd. Daarom vond ik Het Kussenmeisje van Mira Albrecht, tentoongesteld in GalerY', een goed werk. Kussens werden verspreid over verschillende openbare plaatsen, waarna de reactie van de mensen wordt gefotografeerd. Naar eigen zeggen bestaat haar werk uit de relatie die mensen aangaan met objecten.

Natuurlijk waren er nog een aantal andere kunstwerken de moeite waard. Bijvoorbeeld in gebouw M, helemaal bovenaan ... waar men, als men de schilderijen op de muren mag geloven, de verlichting heeft bereikt, hangt het werk Wunderkammer van Inge van Look. Dit geldt ook voor 6 Seconds van Eveliene Deraedt, en nog enkele anderen.

Ongeacht de kritiek is het dus toch de moeite even een kijkje te gaan nemen. Het is zonder enige twijfel een goede zaak dat jonge kunstenaars de mogelijkheid krijgen hun kunst tentoon te stellen zonder voorafgaande selecties. Iedereen krijgt op deze manier een kans. En nogmaals: dit artikel werd geschreven door een leek. Echte critici zullen binnen de hedendaagse kunst ongetwijfeld op vele details kunnen wijzen waardoor mijn betoog niet overeind blijft. Wellicht ligt het aan mijn ongeoefende oog.

SILKE,

[meet informatie op WWW.OUTOFCONTROL.BE]

KANYE WEST - REVIEW 21 NOV VORST NATIONAAL

Een grote fan van Kanye West kan je mij niet noemen maar te veel slechte woorden over hem kan ik dan ook weer niet verdragen. Na eerst een uur te hebben staan wachten, in de kou, in het station van Brussel-Zuid (er is wel degelijk een verschil tussen L en IC treinen...) werd het tijd om richting Vorst te trekken.

Daar aangekomen wemelde het van de gillende meisjes die niet konden geloven dat Mr. West zo meteen voor hun neus zou verschijnen. "IK GA MIJN SLIPJE GOOIEN" hoorde ik er eentje krijsen... Leuk! Some guys just have all the luck... right? Opvallend weinig homies. Vermoedelijk een zuiver economische aangelegenheid... voor zij die uit de echte "getto's" komen is de ticketprijs net iets te hoog gegrepen. Men kan zich afvragen of Hiphop hierdoor geloofwaardiger wordt.

Als voorprogramma had Mr. West, Santi White meegebracht (A.K.A. Santogold). Een echte artieste die gezien haar korte aanwezigheid in de muziekwereld een opvallende CV kan voorleggen. Stilaan durft kan ze zelfs volledig uit de schaduw van M.I.A. treden. Op het, voor haar veel te grote, podium verscheen ze zoals altijd in een opvallende outfit samen met twee schaargeklede danseresjes. De akoestiek was, ondanks het feit dat deze eigenlijk in Vorst nooit echt optimaal kan zijn, verschrikkelijk. Vol enthousiasme begon ze aan haar korte optreden, vol enthousiasme verdween ze terug achter de coulissen. Weinigen leken echt in de zone te zitten. Eigenlijk kon ze de aandacht van het publiek enkel bewaren dankzij haar twee dansende bimbo's. Al bij al erg jammer, bovendien werd mijn haar bijna uitgetrokken toen ik begon te dansen, ik werd beschuldigd van duwen, trekken en andere foute dingen. Erg vriendelijk en verdraagzaam zijn die gillende meisjes toch niet.

Na Santogold het podium verliet, werd het doek naar beneden gehaald. Dit voorspelde iets groot! Ruim drie kwartier heeft het gerommel op podium geduurd vooraleer Mr. West eindelijk op de scène verscheen. Het podium was indrukwekkend, een hele planeet met ruimtereizigers werd onthuld, ook waren er minstens 3 gigantische videoschermen opgesteld en doorheen de show was er vuurwerk, rook en ander pyromanisch spektakel. Over de hoge ticketprijs kon nu niet meer gediscussieerd worden.

Op het podium zelf liep Kanye West anderhalf uur lang heen en weer te, dit zonder ooit zijn enthousiasme te verliezen. De man waande zich een echte diva. Zijn narcistische trekjes kwamen al gauw naar boven toen zijn ruimtetuigbestuurster hem 'The brightest star of the Universe' noemde. Zijn nood aan 'pussy' lag er dubbel en dik op. Geen idee of hij zich na het optreden met groupies heeft geamuseerd.

Over het optreden zelf kan ik niets negatief verzinnen. Kayne was enthousiast en bleef enthousiast, de band deed wat deze moest doen en ook de backingvocals (een zanger en zangeres) ondersteunden hem optimaal. Bovendien heeft kayne nu eenmaal een heleboel geweldig aanstekelijke nummers die live ontzettend goed tot zijn recht komen. Over de akoestiek kan ik kort zijn. Beter kan je hem echt niet krijgen in Vorst. Iedereen was in zijn nopjes en van de gillende meisjes heb ik geen last meer gehad (leve oordopjes).

Ik vond de show absoluut geweldig. Ik verwachtte ook niet minder. Een avond vol puur en schaamteloos entertainment. Kayne houdt echt van zijn nummers en legt er heel zijn hart in, en eigenlijk had ik het niet anders verwacht. Mensen die hem al eerder aan het werk zagen, vonden dit de slechtste keer, wellicht net omdat hij vroeger nog in plaatsen als de AB optrad. Daar is alles nog puur en sober en draait het enkel om de muziek. De mogelijkheid bestaat dat, moest ik hem eerst in een kleine zaal hebben gezien, ik deze keer helemaal niet zo enthousiast zou zijn geweest. Maar aangezien dat niet het geval is, zal ik nog lang met plezier aan deze avond terugdenken. Er is nu eenmaal een groot verschil met de echte hiphop en de hiphop waarmee je bakken geld verdient. Het is allemaal niet zo "puur" meer en steeds meer gericht op bombastische en indrukwekkende shows. But who cares?

BOND ZUIGT...

Waarom de nieuwe Bond aanzet tot (Kinder)verkrachting

Wie de laatste Bond oké vindt, zelfs maar een heel klein beetje, liegt. De laatste Bondfilm zuigt...hard. Woorden schieten te kort. In een oprechte poging om mijn vocabularium uit te bereiden en nieuwe woorden te zoeken om mijn gevoelens van walging uit te drukken, heb ik echter de diepere betekenis van de Bondfranchise ontdekt! Een nieuwe Waarheid openbaarde zich aan mij! Opgelet! Deze waarheid is ontvullend en ik beseft dat het merendeel van de wereldbevolking ze waarschijnlijk niet aankan... Helaas, als sofist en Bond Aficionado van het eerste uur, voel ik mij (moreel) verplicht om een beperkt risico te lopen en deze waarheid alsnog te verspreiden.

BOND EN VROUWEN

Het cliché wil dat James Bond zijn Bond Girls neukt. Vroeg of laat zwichten ze voor zijn charmes en geven ze zich (meer dan) gewillig over. Het spel dat Bond met de vrouwtjes speelt is niet zonder betekenis. Het is een noodzakelijke aanvulling op een vaak erg schraal plot (bv: ik heb geld verloren en organiseer een pokeravond om het snel terug te verdienen – echt een plan zonder risico! - *Casino Royal*, of hey! Laat ik een wereldoorlog uitlokken en dan de filmrechten verkopen – aan wie? - *Tomorrow Never Dies*). Het mag duidelijk zijn, zonder de Bond Girls zakt de Bondfilm als een slappe pudding in elkaar. De culturele relevantie van James Bond moet dus bij de Bond Girls en nergens anders gezocht worden!

Doorgaans gaat Bond altijd op dezelfde manier te werk. Met een goed getimede haviksblik laat Bond zijn oog vallen op de schone van dienst. Nou ja, schone... Bond Girls kan je moeilijk klassieke schoonheden noemen. Bond Girls hebben altijd iets androgyn (May Day, anyone?), of zijn gewoon zelfs praktiserende lesbo's (Pussy Galore). Bond Girls zijn ook zelden op hun mondje gevallen. Seksueel dubbelzinnige opmerkingen van Bond worden eenvoudigweg gepareerd met een vaak nog grovere dubbelzinnigheid (Vesper Lynd). Wat de seks zelf betreft kan men kort zijn. Eenmaal de Girls hun fiat geven en met Bond onder de lakens duiken, is het één en al genieten voor Englands meest gerenommeerde geheim agent. Bond Girls zijn zelden aan hun proefstuk toe en weten van wanten. Ofwel werden ze op jonge leeftijd gegangbanged (Kissy Suzuki) ofwel leerden ze de Kama Sutra (als foltertechniek weliswaar) van buiten (Xenia Onatopp). Hoe dan ook, het resultaat blijft hetzelfde... de seks is gewoon ongelooflijk heet.

Samengevat kan men stellen dat Bond Girls seksueel volwassen vrouwen zijn die zichzelf tot

object verlagen (enkel wanneer ze daar zin in hebben). Vanuit deze optiek bekeken, beseft men plotseling dat de 21 vorige Bondfilms in feite bijzonder vrouwvriendelijke cinematografische pareltjes zijn.

EEN NIEUWE BOND

Niets van dat in de nieuwe Bond, *Quantum of Solace*. De primaire Bond Girl Camille Montes, is een klein, bang en onzelfstandig meisje. Bond moet letterlijk haar handje vasthouden en haar helpen wraak te nemen op de slechterik. Het spreekt voor zich dat Bond deze Bond Girl aan zich voorbij laat gaan. Nochtans wil ze wel met hem

mijn argumentatie wil ik even opmerken dat deze scene een sublieme referentie is aan het geweldige *Goldfinger!* op haar hotelkamer laat Bond zelfs niet eens een traan. M.'s mededeling dat Miss Fields een onervaren stagiaire was, maakt de zaak alleen maar erger. In feite promoot *Quantum of Solace* in deze ene zin op een schaamteloze manier de (kinder)verkrachting.

Waarom? Vanaf de puberteit wordt de man op een pijnlijke manier geconfronteerd met het seksuele veto van de vrouw. Als de vrouw nee zegt dan wordt er niet gevreeën (hoogstens verkracht, en dat is niet helemaal hetzelfde). Toch blijft de man proberen. Op die manier wordt de vrouw een soort masochistisch fantasieobject (veldonderzoek wijst uit dat 99% van de mannelijke seksuele fantasieën inderdaad masochistisch zijn; cf:

naar bed, maar Bond weigert. Nooit gezien! Wie denkt dat Bond een permanente erectiestoornis heeft overgehouden aan zijn laatste ontmoeting met Le Chiffre heeft het mis. In het begin van de film copuleert hij er immers vrolijk op los met een grietje dat – vrij onbegrijpelijk - Strawberry Fields heet (Strawberry Fields refereert op een bijzonder morbide manier naar John Lennon).

Maar ook met Strawberry Fields is het een en ander mis. Bond ontmoet haar voor het eerst op de vlieghaven van La Paz. Ze draagt een lekker korte (typisch mannelijke) trenchcoat die weinig aan de verbeelding overlaat. Het is alsof dit haar enige kledingstuk is. Ze heeft de onmogelijke opdracht gekregen om Bond terug naar Londen te escorteren. Problematisch is dat ze zelfs niet eens probeert. Ook seksueel biedt ze weinig weerwerk. Een kwartier na hun eerste ontmoeting ligt ze al met Bond te rampetampen en dit nadat die droogjes meedeelde dat hij het briefpapier niet vond ("I can't find the stationary..."). Komaan... Dergelijke dwaze pick-up lines zijn gewoon niet realistisch zonder antwoord. Na 70 jaar emancipatie verwacht je zelfs van de gemiddelde vrouw (inderdaad, het hoeft niet altijd een Bond Girl te zijn) een reactie (al was het maar in de vorm van een flauw grapje over scherpers en potloden...?!). Wanneer Miss Fields de volgende dag dood wordt aangetroffen (los van

Nancy Friday, *Men in Love*). Het is duidelijk dat de klassieke Bondfilms (nr 1-21) subtiel tegemoet komen aan deze masochistische fantasie. De nieuwe Bondfilm doet in feite het omgekeerde en wel op twee vlakken. Door seks te weigeren (met Camille Montes) mishandelt Bond niet alleen de vrouw er wordt hierdoor tegelijk geïnsinueerd dat dit oké is. Het blijft echter niet bij deze eenmalige goedkeuring van de vrouwenmishandeling. Neen, door zich ook nog eens te vergrijpen aan een jonge, onervaren Miss Fields, wordt er opnieuw aangegeven dat mishandeling (hier in de vorm van pseudo-verkrachting) door de beugel kan! Deze twee feiten maken van de nieuwe Bond een ethische aberratie die alleen geschikt is voor kleine kinderen (want die begrijpen de seksuele boodschap van de film toch niet)!

Michael Van de Velde,
[De auteur is sofist. In zijn vrije tijd studeert hij Economie en Filosofie. Als u dit niet gelooft maakt hij u volgende maand wat anders wijs...NVDR.]

Frank Stack oftewel Foolbert Sturgeon werd geboren te Texas in 1938. Van de stripauteurs die tot nu toe besproken werden in de Moeial is dit waarschijnlijk degene die van de minste bekendheid geniet en zich in de meest 'respectabele' kringen bevindt. Al kunnen we daar wel enkele bedenkingen bij maken, we weten immers allen wel wat W.F. Hermans over het academische milieu schreef. Om even een kort inleidend overzicht van zijn professionele carrière te geven: Hij studeerde aan de University of Texas in Austin. Een universiteit waar wel meer van de counterculture symbolen van de jaren 60 passeerden. Zijn 'master' haalde hij aan de Univeristy of Wyoming gecombineerd met studies aan de Art Institute van Chicago en de Academie Grande Chaumiere in Parijs.

Het opmerkelijke aan Frank Stack is echter het feit dat de man niet enkel striptekenaar is, maar eigenlijk zelfs in de eerste plaats 'Art Professor' was aan de University of Missouri. Zijn professionele achtergrond als professor lijkt ietwat gek wanneer we dit koppelen aan zijn rol in de ontwikkeling van de 'comix-scene' –wat zeker in het begin een alles behalve respectabel tijdverdrijf was–. Het wordt echter helemaal vreemd wanneer we in ons achterhoofd houden dat zijn professionele milieu zich situeerde in wat men al wel eens omschrijft als de 'Bible Belt'.

Dit gegeven was dan ook een van de principiële redenen die Stack er toe aanzette om onder de nom de plume 'Foolbert Sturgeon' te publiceren. Een niet onlogische beslissing gezien zijn comix-oeuvre zich eerder in de godslasterende kringen bevindt en hij zijn academische carrière niet in gevaar wilde brengen. Waarschijnlijk ook geen slechte beslissing gezien de lokale voorkeur voor het vervolgen van 'obscene' en op andere manieren corrumperende beeldverhalen, zoals zelfs in 1994 nog geïllustreerd werd door de rechtszaak tegen Michael Diana.

Deze schizofrene professionele personaliteiten hebben de artistieke 'output' van Stack gelukkig niet al te veel schade berokkend, al is er een duidelijk verschil tussen zijn academische carrière en zijn ondergrondse carrière. In de eerste is hij een gerespecteerd professor, opgenomen in biografische repertoria zoals: 'Who's Who in American Art'. In de andere heeft Stack de, misschien wat dubieuze, eer om door o.a. zijn vriend en icoon van de 'scene' Gilbert Shelton aangeduid te worden als zijnde de auteur van de allereerste 'comix' publicatie: *Adventures of Jesus*.

De eerste oplage van deze 14-pagina lange strip bestond uit een reeks aan elkaar geniete fotokopietjes die clandestien onder de vrienden verspreid werd. De premisse is de terugkeer van Jezus in het Amerika van de jaren 60. De eerste verhalen waren vooral herwerkte verhalen uit de Bijbel

zelf, maar al snel verschoof de focus naar het recentere verleden, waarbij de politie, het leger, politici, 'big business' en het universitaire milieu het moesten ontgelden. De zelfverklaarde Messias ontdekt dat niemand echt op zijn terugkeer zit te wachten. Hoewel de verhalen slechts een beperkte oplage kenden wanneer ze eerst verschenen, bleken ze toch een enorme invloed te hebben op de dan opkomende jonge garde van de countercultuur.

Naast de verhalen over Jezus is zijn belangrijkste –en ietwat meer volwassene– publicatie waarschijnlijk de collaboratie met Harvey Pekar voor de stripproman: 'Our Cancer Year', welke de prestigieuze Harvey (Kurtzman) prijs won. Het verhaal is een uitloper van Pekar zijn autobiografische 'American Splendor' serie. Zoals de titel doet vermoeden draait het verhaal rond Pekar zijn strijd met kanker, dit tegen een achtergrond van bijtende politieke en sociologische commentaar. Stack verzorgde hiervoor de illustraties, waar de verwarring en het isolement van Pekar door de tekeningen heen bloed, een aanrader.

Hiernaast heeft hij nog gepubliceerd in bekende -en beruchte- magazines zoals daar o.a. zijn: Rip Off Comix, Narf, Radical America Komiks ... etc. Voor zij die graag eens de wat 'serieuzere' kunst van Stack willen bewonderen is er natuurlijk ook zijn boek 'Naked Glory – The Erotic Art of Frank Stack' en zijn webstek <http://www.frankstack.net>.

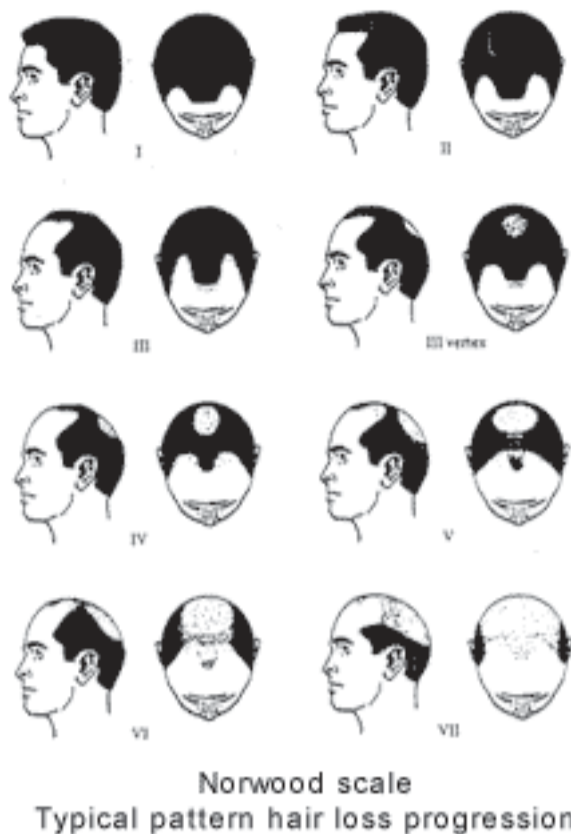
Sinds 2002 is Stack professor emeritus, zodat hij nu ongestoord kan publiceren onder zijn eigen naam zonder zich al te veel zorgen te hoeven maken over de reactie van zijn omgeving, al is hij nog steeds niet te oud om zijn humor te reduceren tot het niveau van 'fart jokes'. Momenteel schippert hij heen en weer tussen Frankrijk –waar hij zoveel mogelijk tijd probeert door te brengen– en de VS. In een interview liet hij zich ook wel ontvallen dat hij zich beter thuis voelt in Frankrijk waar, volgens hem, een kunstenaar meer respect krijgt dan in zijn geboortestreek van Texas of de Midwest. In zijn eigen woorden: "As soon as people saw me drawing and painting out on the street, they gave me a certain kind of ... deference. Here they think that you're just some kind of a passing spectacle and throw mud at you. In the Midwest, they genuinely think that you're a weirdo."

Gek of niet, zijn werk is allezins de moeite van het lezen waard.

De Gentleman is een sluw dier

Pijnlijk en niets zo hinderlijk als bij een kapper moeten langs gaan, die je niet van haar noch pluimen kent. Na een heroïsche zoektocht waarbij ik minstens vier haar-en snitzaken naar binnen, en vervolgens weer naar buiten, ben gewandeld, vond ik dan eindelijk een kapper die mijn haar enkele centimeters korter wou maken. Ik vertrouwde het zaakje al niet, wegens de simpele reden dat de naam van de kapperszaak waarschijnlijk succes zou ogen in Hollywood van de late jaren negentig. Het was een mannennaam, maar de enige mannelijke gameet die hiervoor moest doorgaan een “kikker on-acid” met Nike-schoenen was. De zaak had ook dat eind jaren negentig gevoel. Toen de grootste Amerikaanse crisis nog het plaatsen van mans genitaliën, in de mond van zijn stagiair in de plaats van zijn eerste vrouw, was. Nog voor ik mijn grondige studie van het decor had afgewerkt, werd ik van de ene stoel naar de andere stoel gegooid. Om uiteindelijk dan een hoopje glanzend papier in mijn handen geduwd te krijgen, want “dan gaat toch de tijd precies sneller vooruit”. Dit glanzend papier is de elite tegenhanger van vakbladen waar wekelijks een interessante sociologische studie staat van menig bekend volk. Het boekje paste perfect met het interieur. Het blonk iets meer en de onderwerpen ogen ook iets exclusiever, maar wie verder dan twee regels leest kan direct de literaire stijl opmerken van zijn twaalf jarig neefje. Tussen de reclame, voor Zwitserse horloges en onpraktisch meubilair, door zijn er af en toe artikels. De inhoud van deze artikels gaan over de collectie Aston Martins uit de jaren '60 van een Franse Champagne-handelaar en overspel in de betere kringen naar aanleiding van de film Loft. Maar zelfs overspel liet deze peuter, die het artikel had geschreven, over komen als iets verdomd saai. En dan bladerde ik nog wat door. Tot dat ik ineens stootte op de naam Jaap Kruithof. Een filosoof wiens bijdrages in de Groene Amsterdammer altijd pittig en onderbouwd waren. Als je wat van hem wilt lezen dan raad ik zijn stukken over de wereld zonder piloot aan.

Immense consternatie volgde, zeker bij het lezen bij het uitgangsprincipe van het artikel: “a beautiful thing is a joy for life”. Was Jaaps historisch-materialisme plots omgeslagen in volstrekt zinloos materialisme? Hop eerste regel ging als volgt: “Jaap Kruithof is een filosoof. Hij heeft een museum, dat weinig tot nooit open is.” In feite gaat het over Kruithof zijn Bauhaus-huis, dat hij heeft opgevuld met allemaal rommel om af te steken tegen het wetenschappelijk nut dat zijn huis zou moeten voorstellen. Conclusie: de diepgang van het artikel was gelijk aan de waterpasstand en weer een held ontmaskerd.

Er probeerde onlangs een professor een artikel in de groep te gooien in de hoop van te provoceren. Hierin werd de student afgeschilderd als een lui wezen dat gewoon wacht tot zijn diploma tot bij hij komt. De prof voegde er nog aan toe dat ook veel proffen de studenten zo zien. Hij hoopte stiekem op reactie, maar kreeg af te rekenen met een oorverdovende stilte. Waarom het hier zo relevant is, ligt in het feit dat het ontmaskeren van helden ook desillusie en cynisme met zich meebrengt. Je krijgt een gevoel dat geen idealen meer nodig hebt. Enkel zou dat nog een grotere misdaad zijn tegen idealen

dan ze verraden. Het zonder boe of bah opgeven van de kans op verandering voor niets. Zinloos want je hebt dus niets te verliezen, want de tamme go-with-the-flow-student te worden is uit den boze. Daarom heeft Kruithof de kritische geest altijd aangemoedigd het zou pas erg zijn om deze dan te laten schieten voor niets. Want voor je het weet zijn er humanistische zelfhulpgroepen die het spirituele opzoeken.

Toe, laten we gewoon overeenkomen dat de heer Kruithof oud wordt en misschien na al die jaren van rebelle misschien gewoon een gentleman wilt worden. Het zou verkeerd zijn om het verleden zo maar af te straffen als je niet kijkt wat hij ook voor kritische blik hij ons heeft mee gegeven. En zo heeft Kruithof, met in een kapperszaak me weer kritisch aan het denken gebracht. Het blijft toch (indirect) een sluw dier.

COLUMN : Kennethbos is Boos

I don't have pet peeves; I have major psychotic fucking hatreds, okay. And it makes the world a lot easier to sort out. - George Carlin (12 mei 1937 – 22 juni 2008).

Deze maand zou ik in ‘Kennethbos is boos’, een column bedoeld om mijn dagelijkse ergernissen, frustraties en psychotic fucking hatreds te uiten, het willen hebben over enkele zaken die mij op dit moment het leven zuur maken: de onderwijsinstelling die dit blad mogelijk maakt, het ‘ongelukje’ op de wereldwijde financiële markten en de indrukwekkende politieke reacties hierop én als orgelpunt een trouwe lezer van de Moeial en the man I love to hate: Jean-Marie Dedecker.

De eerste organisatie om op mijn hitlist te verschijnen is u als lezer hoogstwaarschijnlijk niet onbekend, ik heb het natuurlijk over onze geliefde Alma Mater, de Vrije Universiteit Brussel, specifiek de VUB-administratie en wat collegiaal de ‘vub-mentaliteit’ genoemd wordt. Dit heeft ongetwijfeld enkele voordelen, die nonchalante eerstejaars zeker zullen bevallen. Zo is een deadline zelden een deadline, een afspraak heeft een nogal variabel karakter en alles kan nogal geregeld worden met een gemiddelde ongeveeriteitsfactor. Minder joviaal wordt het als je als arme student wat info nodig zou hebben over pakweg ‘wat gebeurt er als ik niet slaag voor vakken in het eerste jaar?’. Wel beste collega, de vub gaat u na een mailtje met uw

examenresultaten, om het cru te verwoorden: geen kloten laten weten. Hoelang u moet wachten op enige hint of tip kan ik u niet melden, máár ik kan u wel zeggen dat de vub-mentaliteit niet verhindert het juiste rekeningnummer te mailen als er heringeschreven moet worden.

Een ander gebied waarin onze universiteit wel een of meerdere kansen laat schieten is natuurlijk alles wat het online-gebeuren betreft. Een kleine bloemlezing:

ten eerste: ‘<http://vub.ac.be/>’ (zonder ‘www’ dus) brengt je uiteraard niet naar de vub-site, maar naar de praktische melding: ‘Address Not Found. Firefox can't find the server at vub.ac.be.’ Eenmaal je deze truc door hebt begint de miserie eigenlijk maar, want deze site is voor een student quasi nutteloos, wegens het duidelijk bedoeld zijn als reclamepagina voor uw opvolgers. Wat je als student namelijk nodig hebt, is uiteraard je faculteitswebsite, of de aparte webmailapplicatie of PointCarré. Enige integratie tussen deze drie applicaties is met moeite te vinden, als je het collegerooster zoekt, je mails wilt checken en wat slides printen kan je dus zowat half de vub-cyberspace gaan verkennen.

ten tweede: de ietwat gênante poging om een heus ‘breed scala aan e-learning functionaliteiten’ (letterlijk te lezen op pointcarre.vub.ac.be) aan te bieden op het eerder vermelde ‘Pointcarre’, want -laten we eerlijk zijn- buiten er slides en een eventuele syllabus vanaf halen is er weinig te beleven. Ohja, de titularis kan dit medium

gebruiken voor mededelingen, maar evengoed mailen. Examenresultaten worden gemailed of, als ze eerder op PointCarre verschijnen is het openbaar en krijg je de punten van al je collega's er gratis bij, als service. Iedereen die wel eens op het digitale leerplatform van UGent of de KU Leuven heeft vertoefd beseft hoe breed het scala van PointCarré nét blijkt te zijn. Ohja, de lelijke lay-out die we vorig academiejaar nog hadden is wél opgepoetst, maar ik had liever een lelijke functionele site dan een ‘mooie’ dysfunctionele bron voor mijn slides.

Na deze online frustraties slaagt de vub er uiteraard ook in mij te enerveren in het dagdagelijks leven. Ik ben namelijk sinds begin dit jaar een huurder van deze instelling, in het gerenoveerde Studentenhuis Nieuwelaan. De vub verdient hier waarschijnlijk zelfs een pluim, het feit dat dit studentenhuis twee hele dagen voor het begin van het studentenjaar open en bewoonbaar was is voor sommigen al een verrassing gebleken. Welja, open en bewoonbaar betekent niet dat er bijvoorbeeld al een beloofde ontspanningsruimte zou zijn, of dat er überhaupt nog gewerkt wordt aan een ontspanningsruimte, men zou het alvast niet merken aan de toestand in de kelder. Ook de wasmachines (nogal vitaal voor bijvoorbeeld de erasmusstudenten) zijn nog niet aanwezig of aangesloten. Maar, dit zijn uiteraard allemaal ‘kleine’ zaken, die mij niet zo storen als het gebrek aan respect voor de privacy die de vub mij toonde. Toen ik enige tijd geleden terugkwam van

een college vond ik mijn deur namelijk wagenwijd open en zat er een internetpaljas te paljassen onder mijn bureau, blijkbaar was het van het hoogste belang dat er een stickertje kwam op mijn internetaansluiting en was het van ondergeschikt belang of ik al dan niet aanwezig was. Dit is naar mijn weten in heel mijn gang (en het gebouw?) gebeurd, zonder enige communicatie vanuit de vub. De boodschap leek mij duidelijk: als er iets 'belangrijks' moet gebeuren is de student zijn privacy niet van tel en geeft men werknemers van externe bedrijven een loper van het studentenhuis. Ook hebben we 'snachts al bezoek gehad van de beveiligingsdienst, inclusief hond, laten we alsjeblieft niet het Amerikaanse voorbeeld volgen van de alom aanwezige campus police.

Maar genoeg over deze lokale ergernissen, laten we niet vergeten dat we leven op één grote frustrerende wereld! Die op dit moment ietwat opgeschrokken is door enkele 'strubbelingen' op de globale financiële markten...

Ten eerste zou ik graag Verhofstadt Guy en zijn neo-liberale trawanten -laten we Maggie Thatcher en Ronnie Reagan op het internationaal toneel niet vergeten- willen bedanken voor hun bijdrage aan de hedendaagse financiële crisis, die op een schitterende manier illustreert hoe de vrije markt gewoon werkt, zonder al die lastige bemoeienissen van overheden en kapotgereguleer. Ik heb voor de laatste lastige neo-liberale klootzak dan ook een schitterende suggestie: win stemmen door beide zijden van het politiek spectrum aan te spreken, zoals de VLD al deed in zijn prachtige nieuwe (lachwekkend populistische) campagne: "Kameraden, verliezen nationaliseren we, de winsten worden geprivatiseerd!". Deze suggestie komt gratis en voor niets met het voordeel dat die ellendige liberale hypocrisie van de baan is. Ohja, nog één hint voor de VLD: tegen goedkope stookolie zijn via OCMW's is moeilijk goed te praten zonder over te komen als een kwaadaardige gek.

Ook meneer Leterme, de man met het charisma van een zak aardappelen verdient in deze lastige economische tijden een pluim. Voor wie het zich niet meer zou herinneren, deze jofele Ieperse geitenboer is op 10 juni 2007 door 800 000 vlamingen verkozen tot eerste minister en heeft zich sindsdien gedragen als een incompetent ploegbaas die -geef maar toe Yves- liever iets anders zou doen, maar zelfs geen ontslag meer kan lospeuteren, hoe graag hij het ook zou willen. Maar: men merkt het in zijn ogen, die in de plaats van de tragische wanhoop in deze crisis een bepaald joie de vivre uitstralen: dit doet hij graag. Fortis, Dexia en heel de vaderlandse banksector 'redden', borg staan voor mijn zuurverdiende spaarcentjes, s'avonds nog een crisisvergaderingetje met Sarkozy en de machtigen der aarde, den Yves zal deze crisis wel eens bezweren. Gelieve niet in de weg te staan als ik naar de bank storm om mijn spaargeld af te halen.

Dan nu ten slotte een speciale vermelding voor 'de gemiddelde vlaming', die volgens een recente poll besloten heeft dat het zijn verloren vertrouwen aan Jean-Marie en zijn Lijst Dedecker wenst te geven, iemand die op politiek niveau nog niets bewezen heeft buiten dat hij een te grote kwast was voor de VLD én het ex-kartel der kaloten en nieuwe vlamen. Verder is het ideologisch onderkomen bieden aan 'klassiek liberale' sujetten als Boudewijn Bouckaert lichtjes beangstigend, bestrijder van het Vlaams Belang of niet. Deze opperpopulistische partij, die zich posteert als de zoveelste verdediger van het gezond verstand komt dan ook op de proppen met geweldige ideeën zoals een vlaktaks, de invoering van de directe democratie door bindende referenda, het doorbreken van het cordon sanitaire, doordrengt met een Vlaams-nationalistisch sausje. We kunnen er duidelijk enkel wel bij varen.

Tot zover deze editie, ondergetekende maakt zich klaar voor alweer een nieuwe maand van schadenfreude, en hoopt tegen volgende keer onder het wereldwijde gezag te staan van 'president van de vrije wereld' Obama, indien niet vrees ik dat er plaats te weinig zal zijn voor deze column.

Groetjes, Kenneth Pontzele

XL & SAVAGAN Present

Rits Kerstfeest

Van Loon ft. Mixmaster Maris
- XL Air, Beatz&Bleepz -

Kaisar & The Captain
- AB vs. Stubru -

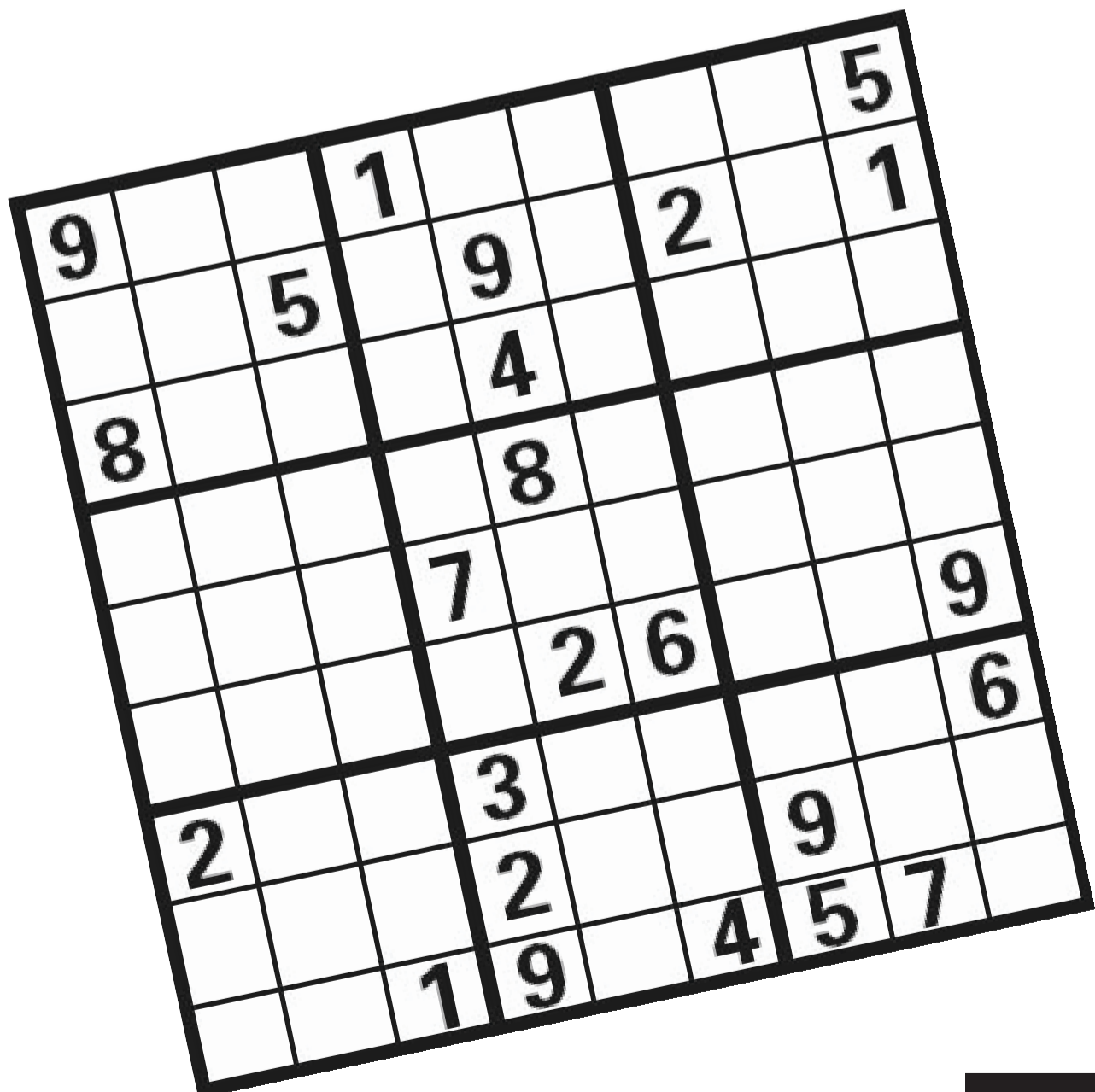
The Rue Neuf Soundsystem
- Party like it's 1999 -

Dj Lewis
- DuS, Mirano, fuse -

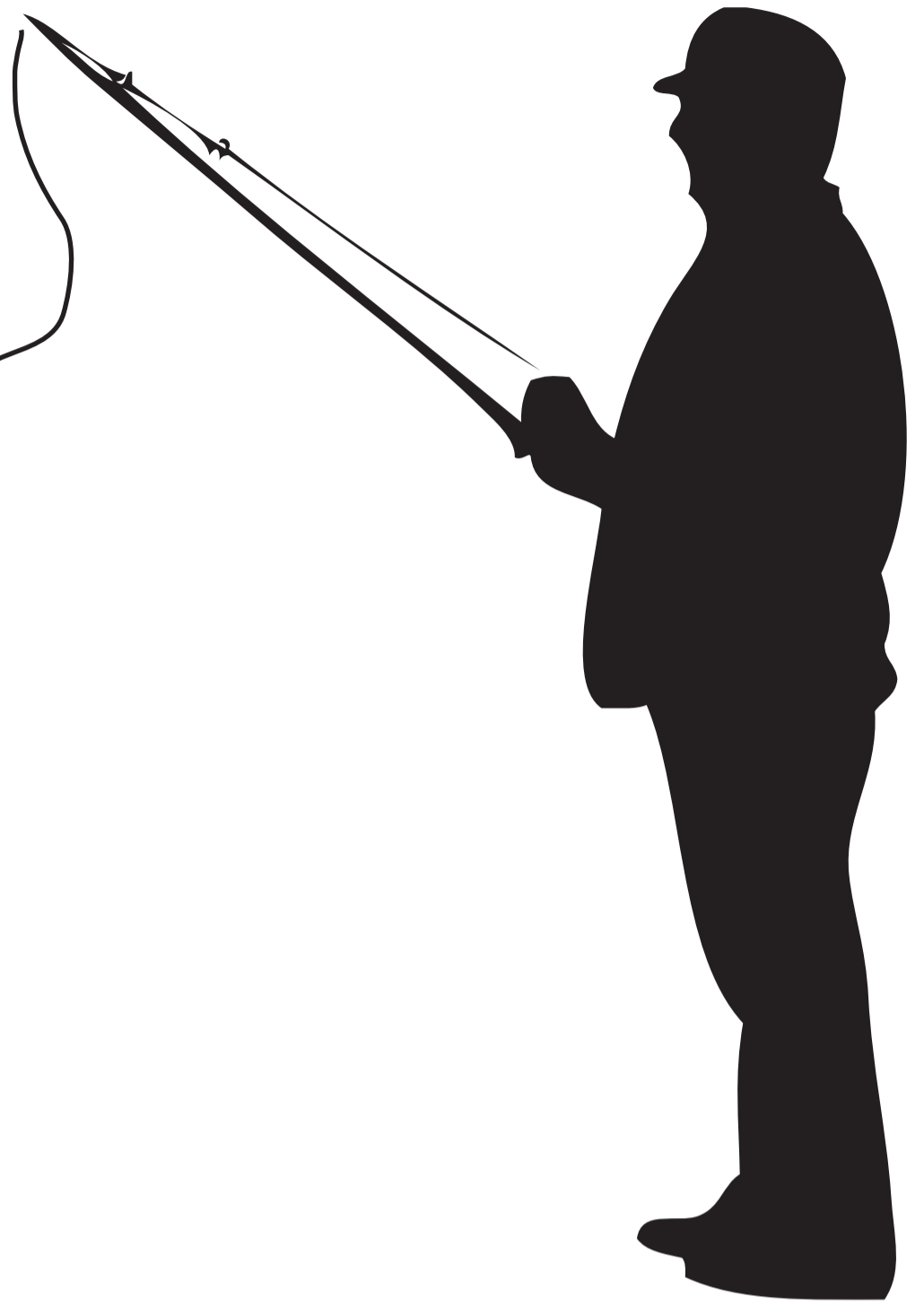
17.12
21h30 - 04h - € 1,99
Beurskaffee
A. Ortsstraat 20 - 28
1000 Brussel

Free Haircutting by Savagan between 21.30h and 23.30h
XL SAVAGAN savebe

PUZZEL TIME - SUDOKU

DEBUUT VAN EEN SIMPEL MENS

Moegetergd en enigzins verwaasd staarde hij om zich heen. Het lokaal werd, als vanouds, bevolkt door een duf allegaartje van opgewonden klasgenoten die er duchtig op los kwetterden zonder iets wezenlijks te verkondigen. Apathisch hief hij de schouders op, dit kleurloze gezelschap volledig negerend. Her en der werden cursussen opengeslagen en oren gespist. Hijzelf bleef echter veilig op de achtergrond en besloot zich toe te leggen op zaken die de alledaagse schoolse waanzin ver overstegen. Voor hem vandaag geen urenlange universitaire uitputtingsslag waarbij het menselijk concentratievermogen zodanig op de proef zou worden gesteld dat het risico op permanente afstomping der zintuigen zeer reëel werd.

Hem was gevraagd een stuk onzin bijeen te schrijven voor het krantje 'De Moeial'. Ofschoon hij weinig of niks van dit maandblad afwist, zag hij het schrijven van een stuk onzin als de ultieme oplossing om de onvermijdelijke uitputtingsslag alsnog te ontlopen en zodoende zijn teerbemimde zintuigen te behoeden voor permanente afstomping. Teneinde zich optimaal aan deze zware taak te kunnen kwijten had hij zich, alvorens zich naar de les te begeven, tegoed gedaan aan enkele zeer goedgevulde pretsigaretten.

Hij deed zijn uiterste best om te ontdekken van welke aard de neer te pennen onzin zou zijn, maar werd in zijn overpeinzingen steevast gestoord door het monotone gedreun van het door de professor gedirigeerde slagveld. De reden van zijn aanwezigheid in dit klaslokaal ontging hem even, maar de tijd van achterom kijken was nu definitief voorbij. Hij zat gevangen, en de enige uitweg, zo vreesde hij, was de onzin waarvan hij de aard nog steeds niet wist te voorspellen. Neen, beste lezer, de toekomst zag er niet rooskleurig uit. De gebruikelijke stonede, wilde maalstroom van gedachten, waarvan hij zich dacht te kunnen bedienen bij het schrijven van zijn onzin, werd onophoudelijk ingetoomd door de priemende blik en prangende vragen van de professor. Ach, was hij maar snuggerder geweest! Een ietsje meer marihuana had het verschil kunnen uitmaken...

Maar niet gedraald, er moest dringend onzin geschreven worden! Zou hij zich wagen aan een wel zéér onzinnig riddersverhaal? Neen, dat zou hij niet. Uit ervaring wist hij dat riddersverhalen, indien door een stoner neergeschreven, wel eens de neiging vertonen om een beetje te ver uit te wijden. En ook al ben ik er ten stelligste van overtuigd dat het Moeial-publiek mijn ridderlijke onzin uitstekend zou kunnen pruimen, SHIT ik ben totaal vergeten hoe ik die zin wou laten eindigen!

Toch interessant, vreemd zelfs, dat de meervoudsvorm 'pruimen' eveneens als werkwoord actief is. Maar is 'pruimen' een unicum? Ook het meervoud van die heerlijke vrucht 'peer' (namelijk 'peren') kan als werkwoord gebruikt worden, maar het is goed mogelijk dat dit gebruik enkel in mijn contreien voorkomt. Andere vruchtensoorten, zoals daar zijn: appels, citroenen, kiwi's, bananen, mango's, ananassen, papaya's, druiven, sterrenvruchten, perziken, en zo kan ik nog wel eeuwen, of –wie weet- zelfs millennia, doorgaan, tonen zich allen uitermate ongeschikt voor actieve dienst als volwaardig werkwoord. Ik zou echter geen waarlijk vub-student

zijn, moest ik het niet als mijn gezegende taak zien om 'redelijk eigenzinnig' door het leven te gaan, mij in alle omstandigheden sceptisch op te stellen en alle dogma's blindelings te verwerpen. Bij deze voeg ik de daad bij het woord en tegen beter weten in onderwerp ik enkele van de voorgenoemde vruchtensoorten aan een rigoureuze werkwoordswaardigheidstest. Nemen we bijvoorbeeld de de vruchtensoorten 'appels' en 'ananassen'. Wanneer deze woorden, net als 'pruimen', als infinitief van een werkwoord gebruikt worden, stelt zich nagenoeg ogenblikkelijk het eerste probleem. Ik heb zonet de verbazingwekkende ontdekking gedaan dat in de Nederlandse taal ALLE infinitieven van werkwoorden eindigen op de letter N. Bij 'ananassen' stelt zich aldus geen enkel probleem. Het werkwoord wordt op exact dezelfde manier vervoegd als 'pruimen'.

Ik ananas, Jij ananast, Hij ananast, Wij ananassen, Zij ananassen, Jullie ananassen, Wij zullen geënanast hebben. Het enige minuscule probleempje dat zich eventueel kan stellen bij het werkwoord 'ananassen', zou heel misschien het feit kunnen zijn dat het absoluut niks betekent. Mits het overtuigend gebracht wordt, zal men dit probleempje echter niet gauw opmerken, en kan 'ananassen' vanaf heden worden opgenomen in onze dagdagelijkse conversaties. 'Appels', daarentegen, kan on-mo-ge-lijk als infinitiefsvorm van een werkwoord gebruikt worden, daar deze meervoudsvorm duidelijk niet eindigt op de letter N. Bij nader inzien kan 'appels' zelfs in geen enkele omstandigheid gebruikt worden als werkwoordsvervoeging. Ik raad u overigens ten zeerste af om in huiselijke kring te trachten het woord 'appels' als werkwoordsvorm of –vervoeging te gebruiken. Ikzelf begin daar niet aan. Men vroeg me om onzin, niet om waanzin. De smurfen, die hadden het tenminste door. Om werkwoorden maakten die blauwe guiten zich niet al te druk. Als men simpelweg het smurfs als officiële landstaal zou instellen, zou de wereld er een stuk mooier uitzien. Niet alleen de hoge amusementswaarde zou hierbij een rol spelen, op ongeveer elk gebied zou de instelling van het smurfs een grote stap vooruit betekenen. In juni zou de prof me op het mondeling examen vragen "hem eens wat te smurfen over de manier waarop men dient te smurfen indien men een lineaire kruistabel wilt smurfen". Met een uitgestreken gezicht zou ik hem vervolgens vertellen dat, wilt men een lineaire kruistabel smurfen, men dit op verschillende manieren kan smurfen, en dat men eerst eens goed moet smurfen of er wel degelijk genoeg smurfen gesmurft smurfen, aangezien het anders wel eens ernstig fout kan smurfen. De prof zou er net zo weinig van verstaan als ikzelf, waardoor foutief antwoorden welhaast onmogelijk zou worden, en iedereen een zeer smurfige zomer tegemoet zou gaan en enorm veel drugs zou kunnen smurfen. Die vermaledijde tweede zit zou aldus met een gerust hart afgeschafte kunnen worden, wat ervoor zou zorgen dat alle studenten een vakantiejob kunnen uitoefenen, waardoor de economische crisis ongetwijfeld vrijwel direct opgelost zou raken. Ook U, beste lezer, dient te ijveren voor een dergelijke toekomst.

Een buitenbeentje onder de populaire vruchtensoorten die in hun meervoudsvorm meerdere toepassingen kennen, zijn de mandarijnen. Men kan weliswaar ook de mandarijnen probleemloos vervoegen en zeggen "dat men gisteren nog eens goed gemandarijnd heeft", maar er is meer. Mandarijnen zijn, naast extreem kleine appelsienen, ook een soortement Chinese bureaucraten. Over deze heerschappen kan ik U helaas

beschamend weinig vertellen. Mijn enige kennis over dit, ongetwijfeld zeer boeiend, volkje is afkomstig uit, als ik me niet vergis, Jommeke en de Gele Spin. Daarbovenop komt dat mijn geheugen mij, naar ik vrees, de laatste tijd al eens parten durft te spelen. Het enige dat ik u dan ook kan vertellen over deze machtige mandarijnen, is het feit dat zij zich plegen voort te bewegen door middel van riksja's. Ik neem aan dat een publiek dat in die mate geschoold is als het edele Moeial-publiek, geen nadere uitleg behoeft betreffende riksja's. Ook ga ik er van uit dat mandarijnen bij Jommeke hoogstwaarschijnlijk 'mandalijnen' heten. In Jommeke's hoogst avontuurlijke wereldje bestaan er namelijk slechts drie talen: het Nederlands, het Spaans en het Chinees. Dat deze laatste twee talen bij Jommeke ook nog eens allebei verbijsterend veel overeenkomsten met het Nederlands, is mooi meegenomen. Het Spaans is in dit geval simpelweg Nederlands, waarbij aan het eind van elk woord de lettergreep 'os' wordt toegevoegd. De Chinezen vervangen dan weer om de één of andere reden alle letters R door de letter L. Vreemd.

Dan zijn er natuurlijk ook nog wat Indianen, maar die spreken gewoon, weliswaar enigszins gebroken, Nederlands. Voor elfjarigen die regelmatig al eens naar de andere kant van de wereld gestuurd worden, zoals bijvoorbeeld Jommeke, is dit alles een gigantisch voordeel.

Potjandorie, wat vervel ik mij. Hoe lang zou deze les nog duren? Nog veertig minuten, zo vertelt mijn horloge mij. Véertig minuten. Gisteren bestond The White Album precies veertig jaar, en dat is waarachtig toch het op vier of vijf na beste Beatles-album. Tot op heden was ik me er niet van bewust dat verveling dergelijke hoogtes kon bereiken. Deze les slaat gewoonweg alles. Het grote voordeel aan stoned schrijven is de grote vergeetachtigheid waardoor men wordt overvallen. Ik meen mij iets te herinneren over Jommeke en Smurfen... Deksel, hoe gaat dit artikel eruit zien? Was ik trouwens niet in derde persoon enkelvoud aan het schrijven? Oei.

Ik hervat:

Hij staarde om zich heen. Bij de meeste zijner klasgenoten werden de eerste symptomen van de afstomping der zintuigen reeds duidelijk zichtbaar. Arme drommels. Slaafs volgend en met één hand zachtjes aan de kin krabbelend wekken zij de impressie daadwerkelijk te begrijpen waarover de professor het heeft. Dat is nu nog eens een schoolvoorbeeld van onzin! Het hele idee is ronduit absurd. Zelfs uit het gezwam van een stokoude, tandeloze,

Pruisische schoorsteenveger valt meer op te maken dan uit hetgeen de prof op dit moment rondbazuint.

Neen, het is eenvoudigweg onmogelijk dat mijn klasgenoten, Sakkerloot! Ik dien in derde persoon enkelvoud en in voltooid verleden tijd te schrijven!

Neen, het was volstrekt onmogelijk dat zijn klasgenoten dit gebeuren konden bevatten. Hun ogen stonden dof, rond de mondhoeven toonde zich geen grijntje emotie. Zij waren robots geworden van het systeem. Totaal gebrainwashed. Gemaakt om eender welke nonsens zorgvuldig op te slaan en op gezette tijdstippen te kunnen herformuleren.. Dit zijn warempel Hitler Jugend-praktijken! Ik koester niet al te veel hoop voor deze verdoemde zielen. Enkel en alleen Timothy Leary zou hier nog redding kunnen brengen...

Wederom in derde persoon enkelvoud verkerend sloot hij de ogen, blij om vooralsnog over zijn volledige zintuiglijke capaciteiten te beschikken. De prof beveelt om tegen volgende week alle tabellen op te lossen. Wat is het volgende? Berlijn verdedigen tegen het Rode Leger?? Wat een onzin. Tabellen. Welke tabellen dan wel?

En plots was het gedaan. Met een kort, gemompeld 'en ik zie u volgende week terug' maakt de professor officieel een einde aan deze helse periode. Het gros van de aanwezigen zou nooit meer normaal kunnen functioneren.

Hijzelf kwam echter ongeschonden uit de strijd, en met het floerse zonlicht op zijn gezicht begaf hij zich zo snel als zijn vermoeide benen hem konden dragen, naar huis. Sapperdepitjes, zo dacht hij, 'appelen' is eveneens correct! Niet getreurd, alvorens hij tot deze vaststelling zou komen, zou hij zijn onzin eerst moeten gaan overtypen. Onder het genot van enkele goedgevulde pretsigaretten, dat spreekt voor zich.

ANONIEM.

[De schrijver wenst voorlopig anoniem te blijven omdat hij nog nadenkt over een geschikt pseudoniem...]

[17]

IN DECEMBER NOG BIJ DE BUREN

2de Debuutprijs 'Het Liegend Konijn'

DI 01.05.07 > VR 01.05.09 | De boeken van deBuren

deBuren en de redactie van Het Liegend Konijn, tijdschrift voor hedendaagse Nederlandstalige poëzie, lanceren de tweede Debuutprijs 'Het Liegend Konijn'. Hij werd voor het eerst uitgereikt bij deBuren in het najaar van 2007 aan Ester Naomi Perquin voor haar bundel 'Servetten Halfstok'.

World One Minutes Brussels - VERLENGD TOT 19.12

DI 14.10.08 > VR 19.12.08 | DI > VR | 12.00 > 18.00 | Tentoonstellingen

Deze tentoonstelling laat de beste video's van één minuut uit bijna honderd landen zien. Een visuele reis van België naar Afrika en via China terug naar Brussel. Videokunst als brug tussen naties.

Eindejaarscadeautje: tweetalige Radioboeken voor Kinderen

VR 05.12.08 > ZA 13.12.08 | 10:00 > 18:00 | De boeken van deBuren

Sinterklaas, deBuren en TKunstenhuis willen dat alle kinderen elkaar verstaan. Daarom geven ze in het kader van de eindejaarsfeesten 1000 gratis cd's weg met tweetalige kinderradioboeken (Frans en Nederlands).

Dick Matena's 'Kort Amerikaans' en Jan Wolkers

ZO 07.12.08 > ZO 28.12.08 | Tentoonstellingen

Met de enthousiaste steun van deBuren worden in Leiden 30 originele tekeningen uit Dick Matena's stripversie van 'Kort Amerikaans' en 10 bijzondere foto's van Jan Wolkers (door Steye Raviez) tentoongesteld.

Het einde van de clusterbom

DI 09.12.08 | 20.00 > 21.30 | Debatten

Debat met Werner Bauens (Speciale gezant ontwapening), Raed Mokedd uit Libanon, slachtoffer van clusterbom en ban advocate, en Stan Brabant (Handicap International), een vertegenwoordiger van een EU-land dat het Verdrag niet ondertekende (te bevestigen). Moderator is Kristof Clerix.

Broedje Brussel: Opera & componisten

WO 10.12.08 | 12.30 > 13.30 | Ontmoetingen

Guy Coolen, directeur van muziektheater Transparant, gaat in gesprek met Kris Defoort (foto Michiel Hendryckx) en Guus Janssen.

Het literaire prijzencircus

WO 10.12.08 | 20.00 > 21.30 | Debatten

In samenwerking met deBuren organiseert freespace Nieuwzuid een debat over dit literaire prijzencircus. Wie wordt bekroond en waarom? Hoe worden jury's samengesteld? Wie financiert de prijzenpot?

Radioboeken: Stephan Enter & Menno Wigman

DO 11.12.08 | 20.00 > 21.30 | De boeken van deBuren

Radioboeken zijn verhalen door Nederlandse en Belgische auteurs geschreven op verzoek van deBuren. Het publiek wordt van harte uitgenodigd voor de opname van de Radioboeken van Stephan Enter en Menno Wigman. De auteurs dragen hun verhaal voor in een oude radiostudio van Flagey.

György Konrád en Geert Mak - Geschiedenis in de Politiek: op het snijvlak van twee eeuwen

DO 11.12.08 | 20.00 < 21.30 | Ontmoetingen

Een ontmoeting tussen twee reuzen van de Europese literatuur en geschiedschrijving. De Hongaarse auteur György Konrád gaat in gesprek met Geert Mak. Margot Dijkgraaf (NRC Handelsblad, Spui25) modereert.

De Acht Hoofdzonden*: Gulzigheid

DI 16.12.08 | 20.00 > 21.30 | Debatten

De hoofdzonde gulzigheid spitsen we toe op drie aspecten: jongeren en alcohol; de gulzigheid in de Bourgondische betekenis en de gulzigheid naar kennis - de academische betekenis.

MAILBOKS : PART ONE

RECHT OP ANTWOORD:

Beste redactie van De Moeial,

Ik ben een trouwe lezer sinds ik op de VUB ben gekomen. De kritische kijk die De Moeial hanteert om diverse wereldproblematiek ter sprake te brengen is een voorbeeld voor vele kranten op nationaal niveau. Maar tot mijn grote verdriet heb ik juist de september editie 2008 gelezen. Meer bepaald het artikel van de heer Bram Langmans over de Armeense kwestie. Ik vind het persoonlijk niet kunnen een dergelijk artikel te schrijven zonder enige vermelding van bronnen en/of authenticiteit van de geschreven woorden. Ik vind dat een universiteitskrant objectief en kritisch moet zijn. Dit wil zeggen ook voor zelfkritiek. Een dergelijk eenzijdig, met referenties naar films(?) en zware beschuldigingen uitend naar een natie geschreven artikel past niet, hoort niet thuis in een universiteitskrant.

Ikzelf ben een voorstander van onderzoek en dialoog. Als er zich gebeurtenissen hebben afgespeeld dan dienen deze door de nodige (Turkse en Armeense) instanties onderzocht worden. Zolang dit niet gebeurt, kan men, mag men enkel en alleen uitgaan van officiële cijfers van desbetreffende staten.

Enkel om aan te tonen dat er een keerzijde is van de medaillon ben ik zo vrij geweest om voor jullie een korte maar overzichtelijke schets te presenteren over de Armeense kwestie.

Wat jullie hiermee doen laat ik over aan jullie journalistieke ethiek.

*Met vriendelijke groeten,
De Criticus,*

DE ARMEENSE KWESTIE

De geschiedenis van de Armenen in de Ottomaanse rijk voert terug naar 1071, het jaar waarin de Armeniërs onder het gezag van de Sjeldjoeken kwamen. Hoewel de Armeniërs van veel vrijheid genoten onder de Sjeldjoeken, bereikte het pas zijn hoogtepunt onder het gezag van Fatih Sultan Mehmet, de Ottomaanse sultan die in 1453 Constantinopel had veroverd. Fatih Sultan Mehmet, had een verklaring afgegeven aan de Armeniërs dat de oprichting van de Armeense Patriarch mogelijk maakte. Dit betekende dat de Patriarch bevoegd was om geld te verzamelen, huwelijken te voltrekken en gevangenisstraffen uit te delen onder de Armeniërs. Tot het einde van de negentiende eeuw maakten de Armeniërs een gouden periode door. Ze waren vrijgesteld van dienstplicht en gedeeltelijk vrijgesteld van belasting. Ze vormden een welvarende laag van de bevolking. Ook hebben ze de kans gekregen om hoge functies te bekleden in handel, ambachten en zelfs in het bestuur van het Ottomaans rijk.

HET BEGIN

Het begin van de verslechtering van de Turks - Armeense relatie voert terug naar de tijd dat de Ottomaanse Rijk in staat van verval en al lang zijn glorie tijd voorbij was. Ook voor andere minderheden binnen zijn eigen grenzen was het Ottomaanse rijk altijd erg tolerant geweest. Zo had het Ottomaanse rijk de joden die vluchten voor de Spaanse inquisitie met open armen ontvangen. In de vierhonderd jaar na hun "ontvangst" in het Ottomaanse rijk was de joodse gemeenschap gegroeid tot een welvarende laag van de bevolking. Het beleid van partiële autonomie verlenen aan minderheden zorgde ervoor dat het Ottomaanse rijk zeshonderd jaar staande kon blijven. Voor de westerse landen, die graag hun territoriale machten wilden uitbereiden, was de Ottomaanse Rijk tot dan toe altijd het grootste struikelblok geweest. Ze beseften erg goed dat de enige manier om het Ottomaanse rijk tot haar knieën te dwingen, om de minderheden die onder het gezag van het Ottomaanse rijk leefden zover te krijgen

dat ze in opstand zouden komen tegen het Rijk.

ARMEENSE OPSTANDEN EN MASSASLACHTINGEN

De activiteiten op dit gebied werden al snel georganiseerd door middel van de consulaten en de vele missionarisscholen die toen in vele getallen opeerden in het oosten van het Rijk. De missionarisscholen die de hoop van het bekeren van de armenen tot het protestants geloof verloren hadden werkten nu met volle macht om het nationalisme en revolutionisme tussen de Armenen aan te wakkeren. Deze activiteiten begonnen na enige tijd al hun vruchten af te werpen. De eerste opstand was in Erzurum in 1890, gevolgd door de Kumkapi manifestatie, Kayseri, Yozgat, Çorum, Merzifon, Sasoon opstanden, de Bab-i ali manifestatie, de Zeytun en Van opstanden, de bezetting van de Ottomaanse bank, de aanslag poging op Sultan Abdulhamit en de 1909 Adana opstand. Als gevolg van deze opstanden zijn er in 1914 tijdens de Zeytun opstand 100, tijdens de 1915 opstand 3000 en gedurende 1914-1915 Mus opstand ongeveer 20 000 Turken omgekomen door Armeense slachtingen.

DE EERSTE WERELDOORLOG

De ergste gevallen van massaslachtingen door toedoen van Armeniërs zijn gebeurt tijdens de eerste wereld oorlog. Tijdens deze periode hebben Armeniërs gespioneerd voor de Russen, niet gereageerd op en gevlucht voor de oproep van dienstplicht. Diegenen die zich wel hadden aangemeld zijn nadat ze de beschikking kregen over wapen overgestapt naar de Russen en massaal gecollaboreerd met de vijand. De Armeense guerrilla's die nog aan het begin van de oorlog Turkse troepen aanvielen, hebben door aanvallen op Turkse dorpen veel toegebracht aan de civiele bevolking. Bijvoorbeeld is de bevolking van het dorpje Zeve gelegen in Van met man, vrouw, kinderen en bejaarden totaal afgeslacht door Armeniërs.

DE DEPORTATIE WET, DE TOEPASSING EN DE ZOGENAAMDE ARMEENSE GENOCIDE

Ondanks alle goede bedoelingen van het Ottomaanse Rijk, bleef het aantal Armeense gebeurtenissen, de aanvallen op weerloze vrouwen en kinderen stijgen. Ook moesten de strijdkrachten op verschillende fronten tegelijk vechten. Door al deze gebeurtenissen ontstond de noodzaak om het gebied achter de fronten veilig stellen om te voorkomen dat plaatselijke opstanden zouden leiden tot massale collaboraties met de vijand.

Met deze doel op het oog werden op 24 april alle Armeense comités gesloten en 2345 bestuursleden gearresteerd onder beschuldiging van activiteiten tegen de staat. De datum 24 april, dat Armeniërs elk jaar als de dag van herinnering van de Armeense genocide hanteren, heeft dus met deze gebeurtenis te maken en niet met de deportaties. De sluiting van de comités, de arrestatie van de bestuursleden en sommige terroristen heeft de situatie niet verbeterd maar juist verslechterd. De Ottomaanse overheid heeft als laatste humane oplossing besloten om op 27 mei 1915 een deportatie - en vestigingswet uit te brengen dat inhield dat de Armeense bevolking en de personen die tegen de staat hadden gespioneerd van het oorlogsgebied te deporteren naar en vestigen in gebieden ver buiten het oorlogsgebied.

Degenen die gedwongen moesten verhuizen, werden binnen de grenzen van het rijk naar Ordu-Kastamonu, Malatya-Maras, Diyarbakir-Urfa-Adana en Syrië-Irak gestuurd. Het staat met officiële staatsdocumenten vast dat tot eind oktober 1916 totaal 702 900 mensen gedwongen moesten verhuizen. Volgens officiële data was het aantal Armeniërs 1.234.671. Dit getal is volgens de Armeense Patriarch 2.5 miljoen, volgens de Armeense delegatie tijdens het verdrag van Lausanne 2.2 miljoen, volgens het Franse gele boek 1.5 miljoen, Volgens de Britannica 1.5 miljoen en volgens Engelse data 1 miljoen. Gezien de data hierboven gegeven data en het feit dat ten hoogste 700.000 mensen gedwongen moesten verhuizen, kan het nooit waar zijn dat, zoals de Armeniërs het beweren, 2 tot 3 miljoen Armeniërs zijn gestorven.

[EINDE]

MAILBOKS : PART TWO

LEZERSBRIEF:

Beste studenten, mogen wij ons gedacht nog zeggen?

Als het van het facility management afhangt alleszins niet meer aan de cafetaria van de campus in Etterbeek. Sinds jaar en dag kunnen studentenverenigingen en individuele studenten via het overkoepelende studentengenootschap, het BSG (Brusselse Studenten Genootschap), een standje aanvragen aan de ingang van de cafetaria. Het BSG verwittigt dan de verantwoordelijken van het VUB-management, indien er al te veel standjes zouden staan op die bepaalde dag wordt de aanvraag afgewezen. Vanaf dit academiejaar blijkt dat er ook een politieke factor meespeelt bij het toewijzen van een standje.

Zo heb ik gevraagd om op vrijdag 7 november een standje te plaatsen met marxistische politieke literatuur. Het BSG antwoordde echter dat de verantwoordelijke van het management dit niet toestaat omdat:

1. er voorlopig geen plaats is in het restaurant
2. de verantwoordelijke het geen goed idee vindt om politiek getinte lectuur te presenteren in de buurt van de [Amerikaanse presidents] verkiezingen omdat er altijd "slechte verliezers" zijn en het niet de bedoeling is dat er serieuze discussies gaan ontstaan in het restaurant
3. vanaf dit jaar de regel heel duidelijk is dat alleen studentenverenigingen nog mogen beschikken over het restaurant en andere [faciliteiten]

Uit de twee laatste argumenten mag ik besluiten dat, indien het van het management afhangt, ik nooit meer een stand mag plaatsen aan het restaurant, aangezien studenten "slechte verliezers" zijn, waardoor "serieuze discussies" niet beschaafd kunnen verlopen.

Als individuele student heb ik, vanaf dit jaar, ook blijkbaar minder rechten dan een officiële studentenvereniging er heeft. Vorige jaren kon (en heb) ik nochtans wel standjes (kunnen) zetten aan de cafetaria als individuele student. Deze "regelgeving" is dus wel degelijk nieuw, maar is dit een vorm van legitieme macht? Hebben studenten weet van deze nieuwe regel? Hebben de studenten in een referendum kunnen beslissen over het al dan niet aanvaarden van deze regel? Of is de VUB een dictatuur waar het

management de regelgeving oplegt en de studenten deze zonder gezeur moeten aanvaarden?

De voorzitter van het BSG heeft me hierna de goedbedoelde raad gegeven om misschien in het vervolg met de ALS (Alternatief Linkse Studenten) af te spreken of ik in hun naam een stand zou mogen zetten, aangezien de ALS "links" is. Ik heb echter politieke meningsverschillen met de ALS, waardoor ik me er niet mee associeer. En andere studenten die zich niet marxistisch beschouwen, maar zich wel politiek willen uiten, kunnen toch ook niet gaan aankloppen bij de ALS?

Als antwoord op deze weigering heb ik een mail geschreven naar het BSG met mijn verontwaardiging over de gang van zaken en met een verwittiging dat ik een politieke boekenstand ging zetten op vrijdag 21 november tenzij het BSG er anders over dacht. In die mail heb ik enkele studenten en studentenorganisaties in CC gezet. Het BSG gaf geen antwoord.

Op de dag zelf kwamen afgevaardigden van het BSG, waaronder de voorzitter, langs onze stand om ons te verwittigen dat de kwestie nog niet was opgelost met het management. De voorzitter begreep onze situatie en gaat de kwestie bespreken met Dhr. Patrick Steen, Hoofd van het facility management. Wanneer dit opiniestuk uitkomt, zal er uitsluitel zijn over de houding van het management. Ik verwacht dat ze zich standvastig zullen houden aan deze nieuwe regelgeving die het recht van vrije meningsuiting op de VUB ferm zou kunnen afknotten.

Studenten die de huidige stand van zaken willen weten, kunnen mij bereiken via webmail op het emailadres: Hugo.Wils@vub.ac.be. Mensen die verontwaardigd zijn over de gang van zaken kunnen altijd hun zegje doen aan het hoofd van het facility management Dhr. Patrick Steen via het emailadres: patrick.steen@vub.ac.be of aan het BSG via het emailadres: bsggtgv@gmail.com.

Vandaag mogen we geen "serieuze discussies" meer hebben in het restaurant, aangezien wij, studenten, "slechte verliezers" zijn. Zullen vanaf morgen misschien volgende regels terug van toepassing worden?

- De professor heeft altijd gelijk.
- Indien hij ongelijk heeft, blijft het bovenstaande gelden.

Laat het niet zover komen. Generaties studenten voor ons hebben gevochten voor het recht op vrije meningsuiting, laten we deze traditie aan de VUB niet kwijtspeelen door nieuwe regeltjes die het management ons probeert op te leggen.

Hugo Wils

HOROSCOOP

NIJNTJE (25jan-6feb):

Iemand op wie je stiekem een oogje hebt gaat deze maand een verklaring afleggen... Jij hebt er anders niet veel mee te maken, het is eerder een soort verklaring dat je aan het politiecommissariaat aflegt.

PIKATCHU (7april-7sept):

Je gaat deze maand goed nieuws krijgen op vlak van liefde, gezondheid en financiën. Nee 't is maar een grapje, je partner gaat het uitmaken omdat hij/zij iemand nieuw heeft leren kennen, wat dan weer een uitleg vormt voor de koortsblaasjes die zich gevormd hebben in je kruisgebied ;).

GUSTAAF CORNELIS (5mei):

Leg dat koord, je scheermesje, die dosis slaappillen die je van je oom voorgeschreven hebt gekregen aan de kant, het leven is niet zo erg als je denkt... één woord: "kindsoldaten".

MAAGD (?):

Goed nieuws en slecht nieuws! Het goeie nieuws is dat je je eerste liefde gaat ontmoeten deze maand, en net als in romantische films is hij groot, donker en mysterieus. Het slechte nieuws is dat je hem 's nachts gaat ontmoeten in een donker steegje en net als in het knt-genre draagt hij een lange regenjas. Ah ja, de liefde is niet per se wederzijds. Er moet natuurlijk niet bij gezegd worden dat dat voor kerels twee keer slecht nieuws is.

WALVIS (21okt-23okt):

Dilemma's, dilemma's en nog eens dilemma's, als dit kan helpen even een woordje uit het nieuwe boek "De gouden raad van oom Donaat": Soms is je beste vriend verliezen het wel waard zijn zus binnen te doen.

APESTAART (13aug):

Het zit je moreel niet mee deze tijden... maak je echter geen zorgen, verbrijzeld glas aan de coke van je vriend toevoegen klinkt misschien erg, maar het zorgt vooral voor grappige situaties aan de afdeling spoed.

ST. NIKLAAS (6dec-9jan):

Geen paniek! Je ouders bedoelen het goed met je om je naar een ontwenningsskliniek te sturen hoor. Een levensstijl vol hoeren, hero, alcohol en Cubaanse sigaren is nu eenmaal nefast voor je gezondheid... Kop op, 't is maar om te lachen ;), iedereen weet dat je geen geld hebt voor Cubaanse sigaren.

den Klutzak

COLOFON

De Moeial

Maandelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

ADRES: Triomflaan 62, 1050 - Brussel
MAIL: moeial@vub.ac.be
WEB: www.vub.ac.be/moeial

HOOFDREDACTEUR: Piet Van de Velde

ADJUNCT-REDACTEUR: Nathaniël Bovin

LAY-OUT: Michael Van de Velde

REDACTIELEDEN:

Jeroen Derkinderen, Ben Van Overmeire, Rob Werkers, Silke De Nies, Michael Van de Velde, Pieter Boeykens, Kristof Gombeer, Piet

Van de Velde, Nathaniël Bovin, Annelien Rijmen, Keneth Pontzeele

REDACTIEMEDEWERKERS:

Bram, Daniël, Ben, Bilal, Quinten, Hugo, Hannah, Pieter-Jan, Thomas, Michel Magits,...

ABONNEMENTEN

--> Jaarabonnement: 30 euro
--> Steunabonnement (jaar): 75 euro
--> Rekening: 001-3413182-22
--> Vermelding: "DE MOEIAL"
--> Stuur uw adresgegevens naar: moeial@vub.ac.be

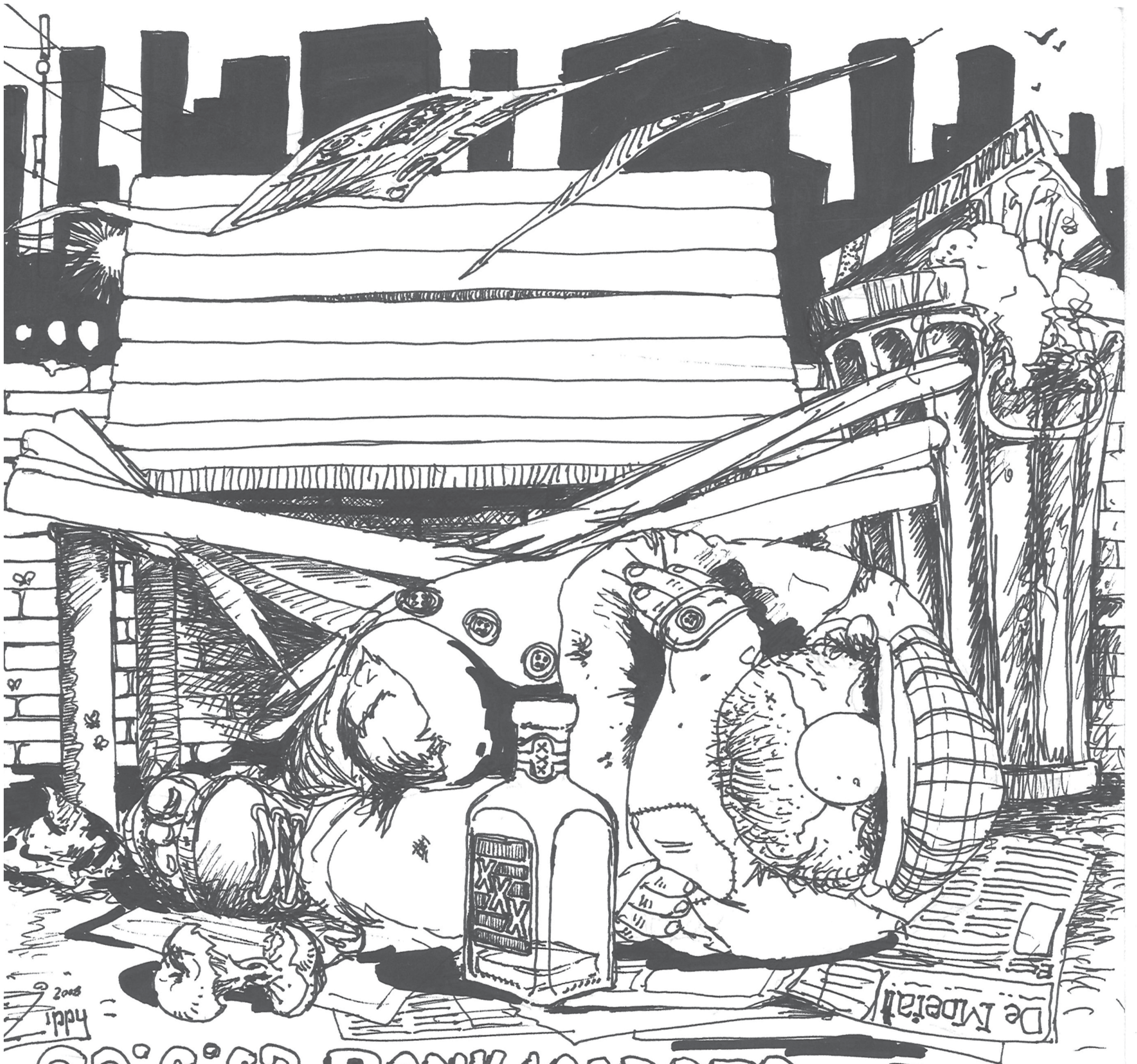
OPLAGE: 1.600 exemplaren

FORMAAT: Berliner

DRUKKER: Grafikon

Gedrukt op gerecycleerd papier

DE REDACTIE IS NIET
VERANTWOORDELIJK
VOOR LEZERSBRIEVEN
EN SPELFAUTEN

CRISIS? BANK KAPOT?
eerlijk.

REALISTISCH.

DE MOEIAL

SLAAPT
ZACHTER.